HIL MOSI.

LUTËT E DASHTNIËS

Vjersha dashtnore

1915-1916

BOTIM I AUKTORIT

BIBLIOTEKA KOMBËTARE - TIRANË

SHKODËR

BKSH

HIL MOSI

LOTËT E DASHTNIËS

Vjersha dashtnore

1915

BOTIM' I AUKTORIT

SHKODRË

Shtypshkroja "Populli „ K. T. R.

BKSH

ZÊMËRA ZÊMRËS

AUKTORI

BKSH

Përbotimi pa lêje t' auktorit âsht i ndaluem.

Vjershës

Eni zâna të Tomorrit!
Eni mu ju me m' ndimu!
E kshtu deri n' gryk të vorrit,
Rrini shoqe ju me mu!

Mjaft e bukur âsht dashtnia,
Sa s'din goja m'e rrëfy,
E veç vetëm vjershësia
T'gjall m'a qet gjithmon nër sy.

Veç me ty un moj miksore
Muj me kndumun bukuriën,
E n'nji mnyr krejt përmallore,
Muj m'e kja edhe dashtniën.

Prej ksaj bot un kam me tretun,
Mbrênd n'nji vorr kam për t'pushu,
Veç ti vjersh ktu ke me mbetun;
Emnin t'êm me m'a kujtue!

Prêndverës

(Mbas Fr. Schiller).

Mir s'ardhsh, prêndver e bukur,
Ti gzim i ksaj natyr!
Me t'kândshmet lulet t'uja,
Mir s'ardhsh, m'at t' qeshun ftyr!

Ah!—prap ti ne na dole,
E bukur plot dashtnië!....
E ne qi ty të pritme
Na mbushe plot knaqsië.

A thu prap vashen t'ême
Ti je kah e kujton?
Atje vasha më deshti,
E sot edhe me don!

Per vashen t'ême lule
T'u luta ty nji her—
E sot prap ty po t'lutem
M'ep rishtas, o prêndver!

Mir s'ardhsh, prêndver e bukur,
Ti gzim i ksaj natyr!
Me t'kândshmet lulet t'uja,
Mir s'ardhsh, m'at t'qeshun ftyr!

PARATHANJE

Ka shum kohë qi jam kah matëm për m'e shtypë njiket libër me vjersha dashtnore, edhe përpara se m'e vûe nên shtyp m'âsht dashtë shum herë me mêndue: A thue i ka ardhë koha, qi në Shqypënië të shtypet nji libër kësisojit, a por jo?! — Mâ në funt, tuj mêndue se letrësia âsht ajo, e cila i hapë rrugen njerziës në fushë të përparimit, vêndova m'e shtypë ket libër, i cili - pa dyshim - njerzve pa të ndîme mundet me i u dukë nji sênt tepër i ri, ose edhe ndoshta kundra moralit.

Larg gjykimit të njerzve të ftoftë, pa të ndîme e sheptikë, me këto vjersha dashtnore « *Lotët e Dashtniës,* » un nuk kam bâ tjetër, veç se me çfaqë zjarmin e nji dashtniës së vërtetë edhe të kullueme, tuj marrë liriën me i a qitë per-

para njatyne zêmrave dashtnore, të c'lat kanë me ditë mâ mirë me m'kuptue e me m'gjykue.

Këtu në ket liber jam i lumtun se mundem me botue edhe disa perkthime vjershash dashtnore të vjershëtorëve të njoftun e të permêndun, si Goethe, Schiller, Lessing Heine, Petöfi e tjerë qi të mbeten si nji kujtim e nji shêmbëll për letrësiën e re të Shqypniës.

Hil Mosi.

Shkodrë, me 27 Gusht, 1914.

BKSH

Karajfili e drandofilja

Karajfili

Me sa madhnië ti çile
Tash sa qi erdh prêndvera,
Moj motra drandofile,
Mbretnesh mî lule tjera!

Per t' kuqet t' uja fleta,
Dashtnië të gjith tek flasin;
Gjithkuj i shtohet jeta,
Kur syt në ty i hasin

Dhe un kur jam n' idhnim,
Veç n' ty un gjêj ngushllim.

Drandofilja

Njashtu un thâm e mjera:
« Tash qi natyra çili,
Mbret mî t' gjith lulet tjera
Asht vetem karajfili;

Ec pra e na t'bashkohna!
Dashtnia m'ne le t'rritet,
E na të dy të gzohna,
Sa bota mbar t'çuditet,

Kur t'shof plot bukurië,
Dy lule lidh n'dashtnië ! »

Vjershtori

T'dy lulet u bashkuene,
Nji tub ato u bâne;
N'dashtnië kto u betuene
E besen nermjet dhâne—

Kto kurr nuk kan m'u damun,
S'i thehet kurr lidhnia,
Der sa kto kan m'u thamun,
S'i shuhet kurr dashtnia!

Asht gzim me pa n'shoqnië,
Dy zemra lidh n'dashtnië!

Kânga e Majit

(Mas Goethe)

Se sa me kândje
Natyra â vesh!
Sa i ndritshem dielli!
T' gjith fusha qesh!

Me mia lulesh
Ç' do deg âsht mblu;
Kshtu zogjt me mia
Tek jan tuj kndu —

E gzim e kândje
Ç' do gjoks po ndîn;
Fatbardhësia
Ç' do zêmer ngîn.

Dashtnië e âmbel,
Me plot defrim
Si rê agimit
Në roxullim !

Me hijen t' ânde,
Kahdo qi lshon,
N' nji ded plot lule
Gjithsiën bekon.

O vash e dashtun,
Sa fort të du !
Si m' kqyr aq âmbel !
Sa m' don ti mu !

Njashtu bylbyli
Don ajr e kndim,
E n' voes t' gjith lulet
Tek gjêjn freskim —

Un ty të due
Me zêmer t' dlirt,
Se ti m' ep mue
Gjallim në shpirt.

Per kâng të reja
Ti zèll po m'shton;
Ti kjosh e lume,
Njashtu si m' don !

Lulja e dashtun

(Mbas Heine).

Ti je sikur nji lule,
E dlirt e plot qetsië;
Nji her un ty me t'kqyrun,
Un ndezem plot dashtnië.

Dishroj t'dy duert e mia,
Mi kry un me t'i pshtet,
Zotyn m'e lut me t'mbajtun:
Të bukur, t'dlirt e t'qet.

Nji ftyrë e dukëshme

(Mbas Heine).

Kur shkoj e bi me fjetun
Në gjum të nâts n' qetsië,
Perpara mejet m'duket
Nji ftyrë me plot dashtnië.

Sa syt t'i kemi mbyllun
E n'gjum un t'jemi fjet,
E shof prap rishtas n'ânder
At ftyr aq t'kândshm'ë t'qet.

M'at ftyr në mjes un çohem,
Më gjan m'e pas ner sy;
T'gjith diten ajo pamje,
Në zemer mu m'rri ndry!

Dashunia

Ça zêmren t' êmë kshtu sot pesh ka çumun?
Pse sot qetsië nuk kan kto mênt e mia?
Ç' mos kurr pse mâ e re po m' gjan djelmnia?
E zêmra her âsht n' gzim e her hutumun?

P' e di mjaft mir, se jam dhe tuj provumun:
Në zêmer t' ême ndry âsht dashunia,
E n' mênde t' ême sillet fantazia,
Tuj m' lân n'dyshim e ka nji her të gzumun.—

Un kaq të flakt s' e pata kurr kujtumun!
E dishe t' vogël krejt sikur shkëndia,
Q' flakron nji ças, për s' shpejtit prap m' u shumun.
Por tash p' e ndî, se po m'a njef fuqia,
Qi n' trupin t' êm gjithnji vjen tuj u ndrumun;
P' e di se ç' âsht ajo; âsht «bukuria».

Ardhja e prôndverës

Qe dielli po qeshet
Me shum bukurië,
Natyra po veshet
N' blerim persëri.

Qe fusha e ara
U veshne n' blerim,
E zogjt si perpara
J' a thon me gëzim.

Qe koha po ngrohet
Prej diellit të qet,
E avlli po çohet
Kaletas perpjet.

Kaletas dhe kroni
Tek âsht kah gurg' llon;
Qe, zân' s' j' a ndigjoni
Qi lshon kah kalon?

Ngadal aj kah ulet
Permi shtrat të vet,
I puth edhe lulet
Qetsisht kah po nget.

Tash gzim gjithësia
Asht tuj më rrëfy :
Dashtnia, dashtnia
Në zêmer m' rri ndry !

Zjarm i zemrës

Herz, mein Herz, was soll das geben?
Was bedraenget dich so sehr?
Welch ein fremdes, neues Leben!
Ich erkenne dich nicht mehr.

Goethe

Ç' ke moj zêmer qi po gzohesh?
Ç' ke qi kshtu ti je përzi,
E për ças ti je kah ndrrohesh,
Her je turbull, her n' qetsië?
Digju, digju pa pushu,
Për at shpirt qi jam kah du!

«Un e ngrata kam pas drashtun,
Se s' do t' ndishe mâ dashtnië;
Sot kam gzim qi jam tuj dashtun,
Kurr si sot m' dashtnië s' jam ngî!
Un do t' digjem pa pushu,
Për at shpirt qi jam kah du.

Po, po digjem flak e shkndia,
Tuj u djegun kam defrim;
N' zêmer t' ême âsht dashtnia,
Qi s' po m' lên aspak pushim.
Un do t' digjem pa pushu,
Për at shpirt qi jam kah du!»

Digju, digju pa pushumun,
Tuj u djegun mu m' gëzo;
Deri sa ti ke m' u shumun,
Tuj u djegun mos pusho.
Digju, digju pa pushu,
Për at shpirt qi jam kah du !

Koha

Dal kadal po shkon djelmnia,
Po n' vetmië kalon kadal,
E veç vetëm dashunia
Bân q' ajo t' kaloj si val.

T' imta, çasta e çastore,
T' gjitha po kalojn pa prâ;
N' terr kalon kjo koh djelmnore,
Qi po ik edhe s' kthen mâ.

T' gjith po ik në vorr t'harrimit,
N' kjoft se n' terr kadal kalon,
E veç vetëm nër ditt gzimit
Koha ik me turr e shkon —

Shkon e ik, por kurr s' harrohet,
T' rrin gjithmon e gjall n' kujtim;
Skami, zia,.. t' gjith largohet,
E t' gjith koha kthen në gzim.

Djelmnia

O primavera gioventù dell' anno
O gioventù primavera della vita.

Dante

Krejt njashtu sikur prêndvera
Qesh me lule gjith blerim,
Edhe ik e shkon si era,
Dhe djelmnia ik n' shpejtim —

Por prêndvera ka ndryshime;
Tuj u qeshun shkon e vjen;
Por djelmnia pa dyshime
Ik, e mâ ajo nuk kthen —

Vjollca

(Prej Goethes)

Nji vjollc n' livadh po rrin si e mjer,
Me kry të mshehun n'bar të bler;
Kjo ish nji vjollc e dashtun!
Kur qe, po vjen nji blegtoresh,
Me hap të let, me buz tuj qesh,
E kângs j'a thot
Ajo t'gjith shênt e ver.

« T'ishe un nji kreatyr,
Mâ bukra lule ne natyr,

E jo nji vjollc e lânun!..
E n'dur të dashtna t'saja t'rri,
E mu t'me mbajn shterngu në gji
Nji t'katërt her,
Ajo t'gjith shënt e ver!»

Por blegtoresha andej ra,
E t'shkretën vjollc për pa e pa
Ajo me kâmb e shtrydhi —
« Për jetën t'ême s'kam kujdes,
S'ka gjâ - tha - q'un c mjera vdes!
Prej saj, prej saj....
Nên kâmb të saja vdes.»

Manushaqes

Ty të krioj natyra
Lule nder lule tjera . . .
T' gzosh sa të dal prêndvera
Ti me të bukrat ngjyra
Zemren dhe mu,
Shpirt qi të du.

Jeta e jetës s' ime
Je o moj manushaqe!
Shpirtin ti mu m' a knaqe,
Zemra m' u mbush n'shpresime,
Plot mallenjim,
Shpirti i im! —

Vojtja

Deri dje un s' kishe rrojtje,
Se un ishe gjith n' dyshim;
Sot kam n' zêmër t'ime vojtje,
E në tê po gjêj dëfrim.

Ah, kjo vojtje djelmënore!
Sa e âmbël, plot qetsië!
Ah, kjo vojtje dashunore,
S' âsht idhnim, por knaqësië!

Ah, kjo vojtje plot dyshime,
Mu aspak nuk po m' idhnon,
Por po m'mbush me shum shpresime,
E kshtu zêmra nuk m' rrênkon

Per ne albun

Dishrim

T' dishroj, qi Zoti rrojtjen
T'a shtoft me t' mira shum,
Ashtu Aj ty dhe vojtjen
T' a ndrroft n' nji t' âmbël gjum.

T' dishroj, q' edhe e vshtira
Prej tejet u mergoft,

E sa dishron të mira
I Nalti ty t' i çoft.

Un ty jam tuj t' dishrumun
Nji ardhje krejt të qet —
Ather dhe un i gzumun
Do t' jen gj.t'imon n' ket jet.

*
* *

Ktu n' kta rrèshta ke me gjetun
Dashuniën qi kam për ty;
Gjall gjithmon kta kan me mbetun,
Kur t' i kndosh, do t' m' kesh nër sy—

*
* *

Si vera, plot lulzime
E t' gjith në nji qetsië,
T' kjoft jeta pa nji t' zi,
E mir e plot nderime.

Bylbylit

Sa me gzim po je kah kndon,
Ti, o mbret i kângësiës !
Nat e dit ti kurr s' pushon,
Tuj i dhânun gzim gjithsiës.

Ti këndon, po, pa pushim;
Zêmren pesh tuj kndu m' a çon...
Un po vuj e kam idhnim,
Ti j'a thu e edhe gëzon.

N' kjoft se un kam qetësië,
E me gzim ti kângs j' a thu,
Ti ather m'ke ndez n'dashtnië
E ne zêmër m'ke përvlu.

Tash qi t'gjith âsht kah po flên
E n'qetsië âsht kah pushon,
Ti bylbyl aspak nuk mên,
Gzimin t'ânt tuj kndu difton.

Ah, dhe un po t'kishe gzim
Do t'u gzoshe bashk me ty,
E s'do t'rrishe n'kaq kujtim,
Nat e dit krejt mallëngjy!

Lulja e allit

(Muzika: Sah ein Knab ein Röslein stehn.)

Ah, moj lule, sa të du!
Mî t' gjith shoqe t' uja,
N' ngjyr të kuqe ke lulzu
Zoti vet t' ka zbukuru
Mî gjith shoqe t' uja,
Mori lule, lule all,
Shoqe e gjithkuja!

Por mjerisht moj lule e shkret,
Ti me fletat t' uja!
Dimni sa aj ka me mrrî
Ke m' u tha e ke m' u ngrî,
Ti me fletat t' uja!
E at' her, ti lule all
S' je jo e kërkuja!

Gjetun

(Prejë Goethes)

N'nji pyll un hîna,
S' kërkoshe gjâ;
Pse mbrênd u futa
Çudië m'u bâ.

Nên hije pash un
Nji lulze t'bler,
Si hylli ndritte,
Ish plot me er.

M' e kput kur deshta,
Kah un u kthy;
» Qi un të veshkëm
Po don me m'shky?»

Me rrâj e nxora,
E mora n'gji,

Në kopsht e çova,
Në t'bukren shpië.

Atê e molla
N'nji vênt të qet:
U mbush me lule
E plot me flet.

Vjollcave

Mi të gjitha lulet jeni
Mâ të bukrat, plot me er
E me ngjyren t'uj qi keni,
Jeni shpres për ç'do të mjer.

Ju me eren t'uj qi lshoni,
M'knaqni zêmren t'ême shqim,
E ç'do vojtje m'a paksoni,
Tuj m'largu t'gjith at idhnim —

Kthim

E mban mênt sa fort u doshim,
Kur na ishim t'vogjel fmië?
Sa me gaz të math na loshim,
Pa kuitime për djelmnië?

Ah, ç'at' her sa koh ka shkumun,
Qi shojshoju s'e patme pa!
Zêmrat ndêjnê krejt largumun,
Ç'se të dy na kjême da.

Zêmrat ne na i dau mergimi,
N'mênt fminia na shkoj rrall,
Na hutoj shpesh her idhnimi,
Tuj na mbushun plot me mall.

Mbas sa kohet bashk na jena,
N'ket koh t'bukur në t'rinië;
Pra dashtniën a s'do t'a kena,
Si e kishim t'vogjël fmië?

Zjarm dashunije

Nji zâ në zêmer t' ême po ndigjohet,
Nji shpirt të dyt n' trup t' êm jam kah e ndî,
Nji ftyr, nji hyll.., prej mêntsh nuk po m' largohet,
E vehtja s' m' duket, se me kto âsht ngî.

T' gjith rreth e rrotull m' duket si t' kish vdekun,
T' gjith bota mbar po m' bâhet ra n' qetsië,
E un hutu n' dyshim po rri krejt mekun,
Ngushllim nuk gjêj, veç n' t' arten fantazië.

Se ç' lufta t' rrepta ka të bâjn djelmnia!
T' gjith zjarm, dyshim edhe idhnim kjo jet,
Qi âsht n' rrezik, si n' det pa vel ania,
E pret nji shkas me hup edhe me mbet —

Nji her plot gzim m'u duk kjo jeta e ime,
Por s' ishin gjâ dhe ândrrat e fminiës,
Se sot p' e shof, se âsht me shum dyshime.
Veç tash e njof të vshtir, në koh t' djelmniës.

Qe koha ik e shkon porsi vetima,
E zêmra flak e zjarm të gjith âsht ndez;
Mjerisht p' e shof se shpresa s' âsht sa grima,
Përpara shof nji hije t' errt e t' zez.

P' e shof se shpresat kênkan t' gjitha t' kota,
Dhe dashuniën p' e njof un sot mâ t' vshtir;
P' e njof se sa e rrêjshme kênka bota,
Po sot un po e ndî ç' mos kurr mâ mir!

Por prep këti mêndimit s' i largohem,
Kështu n' mjerim e n' zi un do t' jetoj!
Asht vshtir t' gjith jeten t' ême kurr mos t' gzohem
E kshtu si nji i lânun t' vdes e t' shkoj!

Edhe në vdeksha e t'më ken vorrumun,
Mêndimin t' êm un kurr nnk kam m' e ndrru,
Me eshtna t' mi n' vorr t' êm kam për t' a shkrumun,
Se un e deshta, s' m' desht, e prap e du!—

Të du

Të du, të du, të du!
Te du moj xhevahir;
Dhe n' kjoft q' un ty të du,
Të du me zêmër t' dlir.

Jo vetëm bukuriën
Në ty jam kah t' a du;
Dashtniën, dashtniën, dashtniën,
Moj shpirt jam kah t' a du.

Njyren s'jam kah t'a du,
As synin si ixhi,
Në ty un jam kah du:
At zêmër si flori.

Të du, të du, të du!
Ti, n'daç kurr mos më duj;
Un ty gjithmon do t'du,
Dashtniën nuk munt t'a shuj.

Gjithmon un ty do t'du!
Dhe n'kjoft qi mu m'largon,
Do t'thâm gjithnji të du,
Dhe n'kjoft se mu m'harron!

Të du, të du, të du,
Do t'thâm kudo q'un t'mbes;
Të du, të du, të du,
Do t'hâm dh'at ças qi t'vdes!

Perkujtim

Fjala ty dashtniën me t' a diftumun
Ish me kën nji sënt me pak rândsië,
Letra ka gjithmon me t' i kujtumun
Orat më të bukra, q' patme na n't'rinië,
Mbasi fjala ik edhe harroket
E n'kujtim fort rrall kjo kish me t'ra,
N'vênd qi shkrimi mbet e kurr nuk ndrroket;
E në të dashtniën e gjën, kur ke m'e pa,
Se me shkrim kurr fjala me u shuman s'ka,

Hânes

Task n'ket koh qi gjithësia
Ra n'nji gjum të let me fjet,
Mu pshtjellu n'kujtime t'mia,
Ti po m'ndrit me rrexe t'zbet.

Nonse zbet të duket ngjyra,
N'bukurië t'gjith hyjt i shkon,
E njashtu edhe fytyra
Nji dashtnië të thell m'difton.

Ti shkon boten tuj shetitun
Me nji t'bukur madhënië,
Gjithkuut rrexet tuj i qitun
Me nji t'madhe âmbeliië.

Dal ngadal mòj hân e qetun,
Ti po shdukesh plot dashtnië;
Mu të mjerin po m'lën vetun,
Pa rj shpres e pa qetsië.

Kthe u!

Ktheju, ktheju persëri,
Plot me shpres e mallëngime!
Ktheju, ktheju, o dashtnië,
Prap në zêmren t'ime!

Ktheju, ktheju mos vonò,
Se me t'shpejt po shkon djelmnia!
Ktheju shp jt e m'i qelsò
T'gjith kto voitje t'mia!

Ktheju, ktheju dhe nji her,
Se nji shpres per mu nuk mbeti!
Mêrre prap ket zêmer t'mjer!
Bâne prap per vëti!

Dashunia dimënore

Dal ngadal sikur âsht msumun
Dimni vien edhe ket her,
E ç'ka gjên shkon tuj shkretnumun....
Deri zêmren t'ême t'mjër.

Dal ngadal tek jan kah thahen
T' gjitha lulet plot me er,
Edhe zemrat t'ona ndahen,
E s' bashkohen kurrnji her.

Po, por lulet prap gjallohen,
Se njashtu e kan zakon;
Zemrat vetem rrall bashkohen,
T' thame e t'daime rrin gjithmon!

Krefim

(Mbas Heines)

Vehten thell un tuj e msumun,
Shof sa faje n'zêmer kam;
Zêmren t'ânde tuj kujtumnn,
Shof q'i dêj per ty nuk jam.

Prandej pra jam kâh mundohem
Dashuniën un krejt t'a shuj,
Qi prej tejet un t'kujtohem
Krejt si t'ishe nji i huj.

Po mâ mir të mbes i vetem!
Po, le t'vuj, s'ashtu jam msu!
Mjaft qi gzushem un dot'mbetem,
Se dashtniën e paç s'i kru—

S' kam guxim

Qinda her te ti jam nisun
Për me t'thân, se ty të du,
E ç'do fjal e kam ujdisun,
Si dashtniën me t'a tregu.

Qinda her un kam mendumun
Zêmren t'ême me t'a çil,
Qinda her e s'kam guxumun,
E ket xjarm e mbajta mshil.

Shpesh kam thân: «Mjaft mâ, s'durohet!
Zêmren kam me i a rrëfy!» —
Para tejet mêndja m'ndrrohet,
Prap se prap e mbaj t'gjith ndry.

Ket dishir un s'kam m'a lânun,
Do t'a bâj ket xêmër gur
E të gjith kam me t'a thânun,
Po mjerim, s'e di se kur! —

Nji e kqyrun

Wol giebt es im Leben kein süsseres Glück,
Als der Liebe Geständniss im Liebchens Blick!
Th. Körner.

Sa më kishte marrun malli
T'gjith ket xjarm un jasht m'e shfry,
E dashtniën per s'rt t'a njalli,
Tuj u kqyr nji her nër sy!

Ky dishir nē vênt më shkovi
M'a prapsoj t'gjith at dyshim;
Zêmren t'ême krejt m'a ndrrovi,
Prap mē mbushi plot shpresim.

At tē kqyrun, q'un n'kujtime
M'nji e kishe prap t'a gzoj,
Kur m'a lshoj me aq mallime,
Deri eshtnat m'i përshkoj —

Dashtniē e re, jet' e re

(Prej Goethes)

M' thuj ç'âsht kshtu, o zemra e ime?
T'gjith ky ndrrim tash kshtu ça kjoft ?
Ah, se ç'jet me plot ndryshime!
Tash as un nuk di me t'njoft.

Iku t'gjith ça ty të gzote,
Iku t'gjith ça ty t'helmote;
Zelli yt me qetësiē
T'iku sot — ah, sa habiē!

Kujtim

(Prej Goethes).

Pse gjithmon ti don me tretun,
Kur së mirës afër je?
Fatbardhsiën ti mso me gjetun,
Së kur t'doesh ti n'dor e ke!

Kujtim i largët

Atje pran' ati klavirit (*)
Rrin me t' dashtnin t' ânt qi dor,
E në drit të zbet t' nji qirit,
Bashk me të nji kâng e kndon,

Ju me kâng dashtniën tregoni,
Ket e di, si t' ishe atje,
E j' u ndî kah ju këndoni:
Tu ne le sauras jamais...

Ah, atje dhe un nji hera,
Shpesh kam ndêj tuj kndu me ty!
Por dashtnia shkoj si era,
E n' nji tjeter sot âsht kthy! —

. . . . .

Kujtim prej malesh

Mu prej majes Kaps e mblodha
Njiket lule plot dishrim,
E nër t' gjitha un t' a zgjodha,
Ty, Manush, si nji kujtim.

Asht nji lule si e majershme,
Prej nji vendit n' gjak q' u la,
Prej njasaj maleiës së vjeshme,
Ku dashtnori n' luft pat ra.

(*) Fjala gjermanishte per piano (italisht).

Pra n' kujtim ket lule ruje —,
Moj e dashtuna Manush,
E si moter atê duje
Se ather ti me do t' dush!

Lamtumir!

Lamtumir! Me lot tuj kjamun
T' ap të fundshmin lamtumir!
Erdhi koha për m' u damun,
Erdh ky ças kaq fort i vshtir.

Lamtumir! Ket fjal tuj t' thânun,
Shum kujtime n' mênt më shkojn;
Su n' ket ças, qi jam tuj t' lânun,
Lotët syt jan kah m' i mblojn.

Lamtumir! Nji zjarm dashtnije
M' thot, kthe prap, se s' gjên dashtnië!
Veç nji tjeter flak Shqypnije
M' shtyn në luft për t' shêjt lirië.

Lamtumir! Me zâ të thymun:
Lamtumir, o vash e mjer,
E në kjoft se s' kam me kthymun,
Lamtumir, për t' fundshmen her!

Fat' i zi

Ah, i zi për mu kje fati!
Ah, ç'kam hjekun un i ngrati
Tash në koh të djelmëniës!
Zêmra e ême t'gjitha hoqi....
Vashen s'di se ça m'a shkoqi
N'mâ të bukıen koh t'dashtniës! —
T'bukrat ândrra, plot shpresime
Shpesh mê shkojn nepër kujtime,
Kah do t'shkoj e kudo t'rri;
E per s'larg t'pves moj dashtnore:
Pse defrimin t'êm m'a more?!
Ça t'paç bâ. as un s'e di!

N' dasht!

N'dasht, vash, n'dasht!
Mu lân m'ke —
Hyj ty t' lasht,
T'njom, t'bler, t're! —
Fial m'ke dhân....
Kênd s'ke drasht,
Mu m'ke lân:
N'dasht, n'dasht, n'dasht!

Kujtime natet

Alles wiegt die stille Nacht
Tief in süssen Schlummer;
Nur der Liebe Sehnsucht wacht
Un der Liebe Kummer.

Th. Körner.

Prêj dritares hîn vetima,
Fryn nji er e nji duhi;
M'nji tek ndîhet bumbullima,
Pa pushumun po bje shi.
Asht mjesnat e t'gjith pushon!
E kjo zêmer ty t'kujton!

Mî jestek m'nji krah rri pshtetun,
Por ky shpirt pushim nuk gjên
E me mênt te ti kam tretun,
Tash qi n'gjum ti je kah flên,
Larg ti je, por prap s'jam shkret,
Se ç'do ças ti m'dukesh ngjet.

Thell e thell âsht shtymun nata,
Asht nji nat plot përmallim!
E kjo zêmer çu e ngrata,
Ty, veç ty të ka n'kujtim
T'gjith veç mejet n'gjum ka ra,
Gjum mâ t'mir për mu nuk ka!

Vdrrim

Mâ nuk ndi at flak dâshtnore
Aq të ndezun, aq të gjall';
N'vênt t'nji shprese fatbardhsore
Kam trishtim, dyshim e mall.

N'vênt t'nji shpresës qi m'ngushllovi
Zêmren t'ême plot gëzim;
Sot e mjera zêmëri ndrrovi:
Kam trishtim, dishprim, dyshim —

Mâ nuk shof as syt të âmbël,
Tuj m'përshkumun zêmren krejt.
Dhe të kqyrnit s'âsht i dashtun,
Veç miksur, i hjedhun shpejt.

Ah, sikur un prap t'a kishe
T'motit t'vjetshëm veç nji her!
Sa i lumtun un do t'ishe,
Prap t'më dote si ather! —

Kujtim i fundshem

Në pak koh prap do t'largohna,
Shoqishojt na kem m'u da;
Kush e di, a do t'bashkohna!
Kush e di, a kem m'u pa!

Në pak koh, moj zêmra e ime,
S'do t'i shof të bukrit sy
E do t'xihen aq dishrime,
Qi në zêner mbajta ndry.

Në pak koh e s'kam me t'pamun,
Por në zêner kam me t'mbajt,
Sa kudo q'un kam me ramun,
Ti përpara ke me m'gjajt.

Ç'far do soj e soj mbarimit
Qi dashtnori do të ket,
Mâ e fundshmja fjal kujtimit
« Manushaqe » do të jet.

Lulja e ême.

Ish e vogel, ish e bier,
Sa nji shoqe s'kishte,
Plot me njym' e plot me er,
Sa e kândshme ishte!

Por mjerim, se ndrrovi shpejt,
S'di se ç' zjarm e rreshku!
Bukuriët j'a shdeshi kreji
E per mu e veshku.

Lule shkreta, qi të du,
Çil se erdh prendvera!
Nis per s'ri me lulëzu!
M' knaq edhe nji hera!

Largim i mallshem.

Iku shpresa, iku gzimi
Dhe defrimi bashk me ta,
E më mbeti veç kujtimi
I nji mjesit qi më la.

Iku, shkoj për mos me kthymun
Ah s'do t'kthejn jo kurr për s'ri! —
Mâ s'do t'ken ku m'u defrymun
Syt e zêmra n'dashunië! —

Se largtes

(Mbas Goethes)

Njimênt ti mu me je largumun
Moj bukuro he ty s' t' kam mâ?
Edhe tjngllon nër vesh të msumun
Sejcila fjal, sejcili zâ.

Sikur udhtari sa n'mjes t'ngrihet —,
Mi pêm aj kot m'e pa kerkon
Nër deg bylbylin qi nuk shihet,
Q'ati mi kry me mall i kndon:

Kështu dh'un shtymun nga dashtnia,
Un tuj t'kerku gjitkah po rri;
T'gjith kohen t'thrasin kângt e mia;
O, kthe moj mike, kthe për s'ri!

Humbja e par

(Prej Goethes)

Kush m'i kthen mu ditt e para,
Kur dashtn[illegible] në zêmër ndjeva?
Kush m'a kthen nji her të vetëm
T'âmbles koh në mu për s'ri?

Un me vojtjen t'ême mbetëm,
Dit për dit po m'çilet varra
Tuj kujtu at fatbardhsië.

Kush m'kthen t'bukrat ditt e para,
T'âmblen koh në mu për s'ri?

Djali e vjollca.

Djali

Se sa e kândshme je
M' ato të bukra ngjyra!
E njom, e bler e re...
Sa n'mall të duket ftyra!
Se sa e bukur je!

Vjollca

E bukur un nuk jam,
Asht vetëm dranofilli;
Un shoqe n'bot nuk kam!
Kështu e prêmtoj qilli
E shoqe n'bot nuk kam!

Djali

Mbretnesh ti je n'prêndver
Përmî [illegible] **th** [illegible] tjera!
Rrin **msheh** [illegible] bar të bler
E la[illegible] **t'nd** [illegible]het era,
Mbretnesh ti je n'prêndver!

Vjollca

Un jam nji lul'e qet,
Sikur m'krioj natyra;
Un jam nji lul'e shkret,
Prandej nuk m'qeshet ftyra,
Se jam nji lul'e shkret!

Djali

Ti je moj vjollc m'u dasht,
Se je nji lul'e kândshme,
E Zoti ty të lasht,
Se ti m'at ngjyr aq t'mallshme
Gjithmon ti je m'u dasht!

Vjollca

Pse kot ti mu m'levdon
Mbasi shkret motin shkova?
Kërkush mu t'shkreten s'don
E kurr dashtnië nuk gzova!
Kërkush mu t'sh'reten s'don!

Djali

T'levdoj se un të du —
Der sa ti ke m'u thamun,
Un kurr s'kam me t'largu!
Edhe për pa të pamun
Gjithmon un ty do t'du!

Vjollca

Dhe un ather do t'du,
E n'kjoft qi ke me vdekun,
Do t'vi për me t'ngushllu
Në mall për ty, si e mekun
M' vorr t'ânt për me t'ngushllu!

Fatbardhesie e ânderr

(Mbas Goethes)

Shpesh her ti n'gjum na pae bashkumun,
Perpara 'lterit t'dy tuj shkumun:
Ti si nji gru, un si nji trim.
Dh'un m'gjum prej buzve t'uja mora
Aq t'âmla t'puth'na për shum ora,
E n'to nn gjeç aq her defrim.

Fatbardhësia qi na ndime
Për sa sa koh veç me kujtime,
Si koh me knaqësiën kaloj,
Por ândrrat kurr s'u vertetune,
E t'puth' nat n'ândrra sot u shndrrune,
E si nji t'puthun gziuni shkoj.

E fundshmja mbrâmse

Nun verlass'ich diese Hütte,
Meiner Liebsten Aufenthalt,
Wandle mit verhülltem Schritte
Durch den öden finstern Wald:
Luna bricht durch Busch und Eichen
Zephyr meldet ihren Lauf,
Und die Bir en streun mit Neigen
Ihr den süssten Weihrauch auf.

Goethe

Qerrja ikte si vetima,
Ndepër grykat tuj gjarpnu;
E-a fryte si ushtima,
Mu n'kujtime tui m'pshtjellu —

S'largut n'vesh nji zâ m'tingllote
Fort i âmbel, plot mallim;
Ish bylbyli kah këndote,
S'di ish kâng, a ish vajtim.

Ah, se sa un po dishroshe
Shum ksi mbrâmesh t'shkoj me ty,
E t giat tejet moj bukroshe
Shpirtin t'em për m'e defry! —

E Fundshmja natë

E fundshmia nat sa ish e qet!
Por un qetsie nuk kishe —
Të gjith pushote n'nji gjum t'let,
Un, çu n'mallim po rrishe.

Me hyj ish mbushun qielli plot;
N' liqë u pasqyroshin.....
Por syt e mi t'gjith mbush me lot,
At t'dashtun nat vajtoshin!

M'nji t'madhe bukurië
N'liqë dhe hâna ndritte,
E rrexet t'gjith dashtnië
Në zêmêr mbrênd m'i qitte —

Me nji të kândshëm zâ
Bylbyli larg këndote;
Por mu në vesh m'u bâ,
Se aj at nat vajtote —

Ah, ç'nat plot përmallim!
Ajo kurr s'ka me kthymun!
Do t'm'rrin gjithmon n'kujtim,
Me të un m'u dëfrymun —

N' kujtim.

Un n'kujtim jam tuj t'dërgumun
Kto dy lule prej Shqypniës,
T'cilat kan me t'a tregumun
T'flaktin zjarm të dashuniës.

Për kujtim kto lule t'çova,
Q'i kam mbledh me mallëngjim,
E me lot un j'u lutova
T'a diftojn ket zjarmin t'im.

Kur kto lule ke me pamun.
Mu të mjerin do t'm'kujtosh,
E, nonsè i shef krejt thamun,
Si n'kujtim për mu t'i mblosh.

Jan dy lule prej Shqypnijet,
Qi t'i rush me shum mallim —
T'dyja jan nji shêj dashtnijet,
Qi un ty t'i çoj n'kujtim.

Kujtim e mall.

Behüt' dich Gott! es wär' so schön gewesen! Behüt' dich Gott! es hat nicht sollen sein!

Scheffel

Larg, i vetëm pa ngushllime,
Ku t'a gjêj at qetësië?
Kshtu do t'shkojn me shum dyshime
Kjo djelmnië.

Vetem, mbush me kaq mendime,
Pa gëzim e pa dashtnië,
Kshtu do t'shkojn me kaq idhnime
Kjo djelmnië

Sot, ku jan ato defrime,
Ajo koh plot âmbëlsië,
Q'i dishron kjo zêmra ime,
Kjo djelmnië

Ah, mjerisht kan ra n'harrime !—
S'di, a kthehen mâ per s'ri —
Do t'prêndojn me gjith kujtime
Me djelmnië —

Nji natë dashtnore.

Dielli sa të ket prêndu
Edhe nata sa afron.
Zêmra shkrîhet tuj ndigju,
Kah bylbyli n' pyll këndon.
Kndo bylbyl! Bylbyl këndo!
Kiaj dashtnur, e mos pusho!

Kur natyra t'gjith âsht fjet
E t'gjith zogjt t'ken ra n'qetsië,
Kndon bylbyl'i kâng të let,
Zêmren tuj t'a ndez n'dashtnië.
Rri bylbyl i ngrat, rri çu,
Naten mi dashtnië tuj kndu!

Kur me hyj âsht qielli plot
Edhe hâna shndrit mî dhe,
Dh'era letas gjëthi i lot...
Koh mâ e mir s'ajo nuk ke;
E n'at ças të qetësiës,
Shfryhet zjarm'i dashuniës.

Kur dy zêmra, bashk nen hân,
Njêna n'tjetren rrin e gzon
T'puthna t'xeta tuj u dhân,
Kur mî kry bylbyli i kndon—
Kndo bylbyl! Bylbyl i ngrat,
Se nuk ka mâ t'bukur nat!

Larg sysh, ner sy.

Nonse larg shojshojt na jemi,
Na të dy prap gjindna ngjet,
Zêmrat njitun t'dy i kemi;
Njêna tjetren rrin e thrrct.

Nonse larg un jam prej tejet,
Prap se prap nuk âsht ashtu;
Ti m'nji dukesh para mejet,
M'bâhet se të kam njiktu.

Nonse na sot rrim të damun,
Un ket t'damun nuk e njof;
M'gjan se prap jem tuj u pamun,
E gjithkunt përpara t'shof.

T'dy shojshojn jem tuj dishrumun
Me kuvênd dy fjal dashtnî;
Un gjithkah jam tuj kalumun,
Zânim t'ânt jam kah e ndî.

Lamtumir!

Lamtumir, se t'rreptat arm arbnore
An e kânt tek jan sot kah kërsasin!
N'arm të gjitha zêmrat djelmënore,
N'luft të shêjt pr'atdhen me vdek i thrasin.

Lamtumir! dhe lot përmallshëm dalun
T'apin ty prej zêmre nji t'përshndetun.
Lamtumirë! e t'gjith un t'a kam falun,
Se dashtnorin mâ nuk ke m'e gjetun!

Lamtumir, për mâ të fundshmen hera!
Vllaznit t'on të gjith me gzim na presin,
S'e atdhes ashtu sot p'e don ndera,
Qi për të tuj qesh të shkojm të vdesim.

Lamtumir! E n'kjoft për t'fundshmen hera:
Lamtumir! U kput për mu dishiri!
Kshtu nuk dahen kurr dy zêmra tjera
Ndryshe duhet t'ishte lamtumir i !—

Shperblim.

Nji rub të mndasht ti mu m'kushtove,
Mi t'cilen ti me dur të kândshme
Me mndashna êmnin t'êm e shkrove,
Si pêng miksijet aq t'përmallshme.

Tuj kqyr at shêj shpesh kam mendumun:
«Ça t'ap për tê, si pêng kujtimit,
Qi gjall të rrin për mê m'kujtumun ?»
E s'di ça t'gjêj në vênt t' shperblimit —

Mêndo, shmëndo, n'funt e kam gjetun
At shêj qindis me t'ndime t'mia,
Qi gjall gjithmon aj ka me t'mbetun—
Aj shêj, moj moter âsht « dashtnia ».

Kujtim i Vjefshem

At shêj të vjefshëm qi m'dërgove.
Un t'ngîm nuk kam kah rri e shof!
Me tê ti zêmren pesh m'a çove,
Se n'tê un ty plotsisht tê njof.

Sa her te ti më shkon mêndimi,
At shêj un rri m'nji tuj e pa;
E kaq i math âsht përmallimi,
Sa n' tê s'i Div je tuj m'u gja.

N'at shêj ti krejt e përftyrume —
Se sa e kândshme mbrênda je!
Aty n'at shêj e gjallësume,
Ti shpirt e zêmer —t'gjitha ke.

Aj i përmallshëm shêj dashtnije
Asht nji relik' e shêjt për mu!
N'at tuf, e lidhun fije fije
T'shof ty n'nji mnyr, qi s'di m'e shkru—

Tuj pa at tuf aq t'përmallushme,
Në nji veshtrim të thell un mbes;
Edhe n'nji jet të pa-tregushme
Me mênt e zêmer shqimit tres —

Ah ku jamë?!

Nessun maggior dolore, che ricordasi del tempo felice nella miserìa

Dante

Ah, ku jan ato defrime,
Q'i kam ndi m'aq knaqësië?
Sot, ku jan ato gëzime,
Sot, ku âsht ajo dashtnië?

Sot, ku jan dhe nett e qetta,
Koht e buk'ra q'i kem shku?
Sot, ku jan dhe kângj e leta
Qi aq âmbël i kem kndu?

Sot, ku âsht aj zâ i âmbel,
Qi m'a knaqte shpirtin t'im,
Qi tuj rjedh si mjalt e tâmbël
M'a largote çdo idhnim?

Sot, ku jan të buk'rat ândra
Qi më ndezshin plot dashtnië?
Sot u kthyne t'gjitha n'shgjândra,
Mu n'dyshime tuj më shtî—

Larg saj.

Larg, plot vojtje e plot idhnime
Mu kjo jet âsht kah po m'shkon;
Pves vetvehten nër kujtime:
Kush e di, a thu ti m'don!

Larg ç'do gzimit nër kto dhena,
Zêmra afër ty t'dishron,
Por mjerisht shum larg na jena,
Kush e di, ti as s'm'kujton!

Gjith kto vasha syt tuj pamun,
Te ti mêndja m'fluturon;
Ti prej zêmret do t'm'kesh ndamun,
Se n'dashtnië të dyt jeton.

Por dhe n'kjoft se dashunia
N'zêmer t'ânde sa do vlon,
Mos harro kto fjalt e mia:
Aj qi t'desht, prap ty të don!

Hafrimi i të damunit.

Na për t'shpejtit kem m'u damun
Moj dashtnië!
Do t'dshrojn n'pak koh me t'pamun
Syt e mi.

Ti do t'gjindesh larg prej mejet
. . . . . .
Por gjithmon me mênt ngiat tejet
Kam me kên.

Un do t' dal pe nga kujtimi,
Kur t'jem da;
Mu do t'm'djegun mallëngjimi
Ty me t'pa.

Shpejt ti ke për t'më harrumun
Moj dashtnië;
Ty me lot kan me t'kujtumun
Syt e mi.

Nuk do t'qeshin as prêndvera
Mâ për mu,
Se larg tejet koh të mjera
Kam për t'shku.

Ty un kurr e kurr kujtimit
S'do t'largoj;
Deri n't'fundshmen koh t'jetimit
Do t'kujtoj —

Dyshimet

Mallku e shue kjoft per jet dashtnia,
Kur t'jet e ênduu plot me sa dyshime,
Se n'at gjâsent po birret krejt t'rinia
E shpesh do jetna korren plot shpresime!—

Prandej po flas kjarisht qi t'ndijn djelmnia:
Dyshimet s'duhen kurr m'u pjek n'kujtime,
Por duhen shu, prej sish tuj dal pastria;
T'gjith jeta tui u kthye plot gëzime.

Por prap i mjer âsht aj, qi dashunia
J'a ka turbllu kujtimin plot dyshime,
S'ati në zi e n'helm i shkon t'rinia,

E jeta e ti i shkon të gjith n'idhnime
Kaq sa nji krym j'a grìn mushkniët e tia,
Der sa e lên ket bot, me plot disprime —

T' Damunit

Lass mein Aug' den Abschied sagen,
Den mein Mund nicht nehmen kann!
Schwer, wie schwer ist er zu tragen!
Und ich bin doch sonst ein Mann.
Goethe.

Për mu po ikun sot ditt e gëzimit....
Nji koh e bukur sot për mue po tret,
E ardhjen n'prêhen t'mallshëm t'qetësimit
Më duket mu n'e pshtet—

Të knaqshmet ora shpejt do t' bin
n'pushime,
Kush' di se kur për mu do t'kthejn për s'ri
Do t'kthejn, por vetëm plot me mall
n'kujtime,
Por n'mu, se kur, s'e di.

As syt e mi s'do t'ken se ku m'u gzumun,
Por veç me mall shpesh her do të dishrojn,
E ftyren t'ânde para tuj kujtumun,
Me lot at mall do t'shkojn—

Dashtnia n'kohë të damunit

Tash qi koha po hafrohet
Shoqishojt me j'u largu,
N'ty dashtnia mu po m'shtohet,
E mâ shum un jam kah t'du.

Deri tash kje veç si shkndia,
E s'm'u duk nj'e madhe gjâ.....
Si ç'mos kurr sot dashunia
N'zêmër t'ême flak u bâ.

A thue me don?

Sa her vetvehten rri tuj pvetun,
Sa her mendoj: A thu më don?
E si anië pa vel kam mbetun,
Qi n'mes të dallgës s'di kah shkon.

Disa të parshme përkujtime,
Ato shpesh her jan kah m' gëzojn,
Por para sysh kam sa tregime,
Qi zêmren faret m'a helmojn.

Shum her më shkoj nër mênt e mia.
Q'un ty të pves: « A thu më don? »
Por veç mjerisht, se dashunia
Ç'do fjalë prej zêmret t'a shkurton.

Shum her prej syvę; tuj t'shikjumun
Kam dasht m'e dit: A thu më don?
Por prap asgjâ nuk kam mësumun.
Edhe s'e di, a thu më don!

Asnji shpresë

Nji veshtrim i âmbël Ishumun,
O nji t'folun plot mallim,
Nuk mjafton për me m'gëzumun,
T'm'a paksoj t'gjith ket dëshprim

As nji fjal e zjart dashtnore
Nuk do t'kish për mu vieftsië,
Se nji zâ m'thot T'gjith ti bore,
Mâ për ty nuk ka dashtnië!

Zêmren kaq e kam t'plagumun,
Sa nji shpres nuk mbeti mâ —
Sa dhe t'kish me m'përqafumun,
Kish me kën për mu asgjâ.

Shko djelmnië!

Shko djelmnië e bje n'harrime....
Mbush me gzime dhe me zi,
Plot me shpres' edhe dyshime....
Ik e shko, e m'lên n'qetsië!

Shko, e hiqu larg prej mejet!
Mjaft më mbushe plot dëshprim!
Zêmra ême larg prej tejet,
Mundet t'bâjn nji grim pushim.

Shko djelmnië, e vetëm ktheju,
Kur ky shpirt të gjêjn qetsië;
Veç ather për s'ri defreju
Pa dyshim e zi n'dashtnië!—

Mi ded

Dedi mbar n'qetsië ka ra,
Zâ të gjall s'jam ka ndigjoj;
Zêmra mu qetsië nuk m'ka,
Bukurië nuk jam kah gzoj.

Hâna ndrit plot bukurië,
Dedin tuj e ndritësu;
Ah, nji rrexe plot dashtnië
Do t'mjaftote dhe për mu,

Sulja ik po pa pushu,
Sikur t'ish dh'ajo n'defrim;
Ah, mjerim, se veç për mu,
Ktu nuk ka asnji ngushllim!

Dhe voztari tui vozit
Gzimin tui këndu difton;
Veç për ty, or nafakngrit:
Asht nji vaj, qi kurr s'mbaron —

Dyshim.

Wecke den Amor nicht auf! Noch schläft der liebliche Knabe;
Geh, vollbring' dein Geschäft, wie es der Tag dir gebeut!
So der Zeit bedienet sich klug die sorgliche Mutter,
Wenn ihr Knäbchen entshläft, denn es erwacht nur zu bald.

Goethe.

Ner sa e sa rrenkime
Qi zêmra mbrênda vuen,
Nji vetëm âsht plot psime,
Nji vetëm t'gjith i mun.

E ktê, n'pak fjal m'e thânun
Asht vshtir për m'e tregu;
Mjafton të jesh i lânun,
Ather për m'e kuptu —

Ky t'prish të gjith kujtimet,
Ç'do shpres e ç'do dishir;
Ah, ky t'i shton mjerimet,
E zêmren t'a ban bir!

Prej kti t'gjith shpresat treten,
Ç'do fatbardhsië kalon;
E vetëm t'zezat mbeten,
Nji zi, qi kurr s'baron —

Ky sênt, qi von munt t'shuhet,
Me t'vshtir të sjell defrim....
Ky sênt, o vllazen quhet:
Dyshim, dyshim, dyshim.

Dashtnië e humbun.

Malheureux est celui qui vainement espère amour pour l'amour, plus malheureux celui dont le coeur est vide de tout sentiment; mais celui - la, je le sens, est le plus malheureux des hommes, qui n'aime plus et ne peut oublier son amour.....

Mickiewicz.

Nuk ka asgjâ mâ t'vshtir n'ket dhe,
Se kur ty humbun t'ka dashtnia!
Ather, t'a dish se t'ra shkretnia,
Kur mâ s'e don, e n'mênt e ke.

Asgjâ mâ t'keqe n'bot nuk ka,
Se kur ti t'dashtnen t'ânde bore,
Prej zêmret ti atê e bore
U dhe n'kujtim e ke pa da.

Qëzim e gaz ti mos shpresó,
Kur ty dashtnia t'gjith t'u shue!
T'a dish q'ather ti ke mbarue,
Kur n'mênt e ke, e mâ s'e dó.

Nuk ka n'ket dhe mâ t'madhe zi,
Se kur ç'do shpres prej zêmret t'treti,
Kujtim'i saj i gjall të mbeti....
Dishron t'a dush, e s'ke dashtnië —

Dhîmt e Zêmrës

(Heine).

Dhîmt e mia un dishroshe
Qi t'u bâshin t'tâna nji
Edhe ers në dor t'j'a lshoshe,
Qi t'i fryte t'gjith te ti.

Kshtu me mu ti pjes do t'kishe
N'gjith ket dhîm qi kam për ty;
N'zêmer dhimat do t'i ndishe,
Tuj i pas gjithkund ner sy.

Dhimat s'kishin me t'u hjekun,
S'kishin kurr me t'u largu;
Der n'gjum kishin ty me t'ndjekun.
Mallin t'êm me t'a kujtu!

Nji ânderr e turbullushme.

(Heine).

N'nji ânder t'turbullushme
M'u duk plot bukurië;
Sa e pash at ftyr aq t'kândshme,
U ndeza prap n'dashtnië.

Mî buz j'u duk nji t'qeshun,
Qi ishte plot mallim;
E syt e saj t'perlotshem,
T'a thershin zêmren shqim.

Dhe mu mî mollxa t'mia
M'pikune lott e mi,
E sot çudië më bâhet:
Si e bora at dashtnië?!

Shêj dashtnije.

Zojushës Henriette Wenger.

Vash kaq e dashtun,
Qi m'kqyr me dashtnië,
Zêmren tuj m'djegun
Me shum knaqësië;

Syt të permallshëm
Në mu kur i lshon,
M'bâhet se Dushi (*)
Në zêmer m'zhgjeton.

(*) Don me thânë Amor.

Shpesh un i mjeri
Jam tuj të mendu,
Kohtu ti moj dashtnore
Do t'kesh nër mênd mu -

N'zêmër pò digjemi,
Kerkuj s'i diftoj;
Vetëm me t'kqyr' na
Dashtniën t'a tregoj!

Lulja plot bukurië.

Kânga e begut të burgosun.

(Prej Goethes).

Begu.

Un njof nji lule bukurië
Qi n'zêmër m'ka plagosun;
Dishroj t'a kem ktu n'ket vetmië,
Ku un jam i burgosun;
Por ndry këtu n'ket burg të shkret,
S'munt t'dal at lule un m'e gjet,
Sikur i lir kur ishe.

N'ket t'naltin burg këtu un ndry
Po bâj nji jet mizore,
Se s'mundem t'shof asgjâ me sy
Prej ksaj të naelt dritore!
At lule n'kjoft se m'a bjen mu,
Kush do qi t'jet a trim a gru,
Ati i kjosha falun.

Drandofilja.

Un drandofilja, plot me er
Rrânx burgut tuj lulzumun,
Po t'ndî ça thu, o beg i mjer,
Tî mu je tuj m'djshrumun;
T'i n'mênt e n'zêmër do t'a kesh
Atê qi n'lule âsht mbretnesh:
Të bukren drandofile.

Begu.

Për ty un kam nji t'math nderim,
Moj lulja buzë qeshun,
Se ti e kuqe del n'lulzim,
Kur t'gjith n'blerim âsht veshun;
Por un te drejten m'e rrëfy:
N'kujtim e n'zêmer t'êmë ndry
Un kam nji lule t'dashtun!

Zamaku.

Un drandofilen plot me er
E njof, por âsht krenore,
E shpesh me ferra durt i a ther
Ndoj zêmërs q'âsht dashtnore;
Por shêmbëll plot me dashunië,
Kshtu bardh si un, të gjith pastrië,
Veç mejet s'gjên nji tjetër.

Begu.

N' ç' do gjygj me marr e mu me m'thir,
E thoshe tash me vdekun:
Se n'zêmër t'ême jam i dlir,
Nonse jam ktu tuj hjekun!
Zamak i bardh, kur ty t'shikjoj,
Ndoj virgjin t'dlir nër mênt kujtoj;
Por un nji tjetër due!

Karajfili.

Në kopsht të rojsit (*), plot madhnië
E er un jam kah çili;
N'mos ty, i ndershëm zotëni
Të shkon n'mênt karajfili?
Un jam i veshun plot me ngjyr,
Gjithmon i qeshun jam në fyr,
Prandej më don t'gjith bota.

(*) Rojsi i burgut, ku âsht ndry begu.

Begu.

Un karajfil nuk di me t'sh i,
Se n'ty rri ndry dashtnia,
Por n'fush nji tjetër lule ka,
Q'e kam n'kujtime t'mia;
Ajo, nji lule si e mjer,
Qi mshehun rri në bar të ble ,
Asht vetëm lulja e ême!

Vjollca.

Un n'bar të njom jam kah rri msh eh,
Mos mu je tuj m'kujtumun,
Nër t'gjitha lulet mu m'ke nj h
E t'ânden m'ke êmnumun ?
Në kjoft se lulja e yte jam,
M'vjen keq qi un fuqi nuk ka n
Me ardh te ti me t'knaqun!

Begu.

Për vjollcen un kam mjaft dashtnië,
Se âsht nji lul'e ndershme;
Rri msheh plot er e pa kresië:
Ngushllim për zêmra t'mjershme!
Por lulja q'un kërkoj pa da,
Nër kta shkamîj të ksaj kala
Nuk mundet kurr m'u gjetun!

Por posht atje, ku rrjedh njaj krru,
Qi shkon tuj gurgullumun,
Rrin nusja e ême q'un e dú
Ç' do ças mu tuj m'kujtumun!
Nji lule qiellit q'ajo e do,
Kur kput e i thot: «Mos me harro!» (*)
Ktu larg mu zêmra m'kputet.

Dhe larg dashtnia gjên tinglim
N'dy zêmra kur fort duhen,
Prandej dhe ktu në ket harrim
Të ndimet s'munt t'më shuhen,
E kur atê qi zêmra do
Un e kujtoj, tham: «Mos m'harro!»
Ather më njallet jeta—

Katër sênde.

(Prej A. Petöfit).

N'kopsht ti lule ke sa t'dush,
Pylla plot me zogji âsht mbush,
Qielli hyj mban me miljon,
Djali ka nji vash qi don.

(*) Nji lule e vogël në ngjyrë të qiellit qi gjerman. i thonë «Vergiss mein nicht»; italisht non ti scordar di me! Greq. myosotis.

Zogu kndon; lulja lulzon;
Hylli boten mbar ndritson;
Vajza kndon, lulzon, shkëlxen....
Jet të re në zêmër t'bjen.

Lulet thahen e mbarojn;
Hylli zbehet; zogjt kalojn;
Veç ti mot nuk njef as zi,
Moj e knaqshmja dashunië!

Lules s'ême.

Ngadal tek nis e vje prêndvera,
E prap ç'do bim po nis m'u njall;
Prap lulet marrin ngjyr të blerá,
Na mbushin plot me shpres e mall.

Në t'gjith ket gzim qi ka natyra,
Në t'gjith ket knaqje pa tregim,
Moj lule ty s'do t'qeshet ftyra,
Nuk do t'më mbushish prap m'shpresim?

A thu për mu ti s'ke me çilun,
Moj lule shkreta plot me er?
Nër fletat t'uja s'ke m'e mshilun
Edhe ket zêmren t'ême t'mjer?

Dashtnia e veshkun.

Fort mir e di, se na nji hera
Nuk ishim kshtu si jena sot! —
Kjo zêmër m'nji shpreson e mjera,
Asnji dobië — ç'do shpres âsht kot! —

Dy zêmra kshtu kaq shpejt do t'dahen,
Në dashunië për pa u ngi?
N'prêndver dy lule si munt t'thahen,
Pa pritun dimnin qi me i ngrî?

Kaq shpejt dashtnia duhet t'ftohet,
Ç'do fjal prej zêmret t'hidhet shqim?
Si mundet t'gjith kaq rrept t'coptohet,
Ç do gzim e vaj m'u tret n'harrim?

Tek ikne ândrrat dashunore
Ech he djelmnia plot shpresim!
Nuk m'n beti mâ n'ket bot mizore,
Vç se nj jet me plot dëshprim!

Përvetje e përgjegje.

Shum her prej mejet ke dishrumun
Me'e dit përse kaq shum kam ndrru,
Sikur nji her pse s'jam i gzumun,
Por jam n'idhnim e kreit hutu,
E kaq n'vetvehte kam ndryshumun.

Përse ksisojit un kam mbetun,
E di çdo zêmer mbet e mjer;
Mjafton vetvehten ti m'e pvetun:
Përse s'e du, sikur nji her?
E shkakun vet ti ke m'e gjetun.

Mot' i ri.

1911.

Edhe sot po shkon kjo vjet,
Plot me mall e me dyshime;
Neser sjell nji tjeter jet
Nër kujtime.

T'gjitha vojtjet po i mergoj,
Du të mbushem plot shpresime;
T'motit vjeter do t'harroj
Sa idhnime.

Du qi moti n'qetësië
T'jet, por pa rrenkime;
Ktë munt t'm'a ap veç nji dashtnië:
Lulja e ime.

Ganxhes së shdeshun.

Ti je krejt si nji ganxhe.
E bukur, t'gjith lulzim;
Si ti nuk gjindet shoqia,
Ti mu më mbush plot gzim.

Nji ngjyr' aq fort e kândshme,
Sa fort te sbukuron!
Mjaftoj nji her me t'kqyrun,
E zêmra e ême vlon.

Tuj frymun letas era
Ngadal âsht ty kah t'lot,
Ti flet i ke krejt mbyllun,
Prandej përpiqet kot.

Por mshil' më i mbajt nuk mujte
Ato të bukrat flet,
E t'nji shpejtim i çile,
Tuj marr nji tjeter jet;

E sa prap era fryni,
T'i hodhi flett me t'shpejt,
E ti moj lule shkreta
N'mjerim u sdeshe krejt!

Moj ganxhe, ganxhe ngrata,
Se ç'je ti tuj m'helmu!
Ç'at dit qi je e thamun,
Për ty jam tuj vajtu!

Kujtim «ashurije»

S'të ardhi pak liksht «lamtumir» kur me the?
S'vajtove ti ndofta at ças që më le?
Shpirti i im, se sa më le në mallëngjim!
M'u largov'e ike larg, atje në mergim.

Fort larg ti ke ikur, fort larg po jeton,
Kto pyje e male ti më s'i kujton.
I harrove ti të tëra ndofta sot,
S'i kujton sikundër i kujtove një mot.

Lirisches Intermezzo.

N. 53

(Mbas Heines)

Ata më kan mundumun,
Kaq sa mâ keq nuk ka,
Me anen e zêmrës njêna,
E tjert tuj mos dasht me m'pa.

Dhe buken m'a kan helmatisun,
Helmumun m'a kan dhe ujt:
Ajo me dashtniën e eger,
E tjert si ata kan mujt.

Ajo, qi mu mâ t'shumten
M'mundoj, m'idhnoj, m'turbllloj,
Ajo kurr rând s'm'ka pasun,
Nonse kurr mu s'm'dashtnoj.

Të damunit.

(Goethe)

Len qi syt t'thon lamtumir,
Mbasi goja s'ka guxim!
Ah durimi âsht i vshtir!
E un pra sot thirrem trim.

Mâ e keqe koh mos kjoft,
Qe dhe goja m'âsht e pît;
Der e puthna âsht e ftoft....
Dora e yte âsht e ngrît.

Sa perpara m'knaqte shqim
Nji e puthun dhân me t'shpejt!
Sa n'Marc vjollcat t'gjith blerim
Ne na i ndezshin zêmrat krejt —!

Por mbas tashit si i mjer,
Lule s'mbledhi mâ per ty!—
Nonse pra njitash âsht ver,
Vjesht mê duket mu ner sy!

A tê due?

Shpesh gjêtht e barit tuj i kputun
Nêr ta dashtniën e ke kërku,
Tuj ndêj me i pvet, si tuj u tutun:
A thu tê du? A thu s'tê du?!

Por gjêtht ti mâ, mos rri me pvetun,
S'ata t'a tresin mênden shqim,
E n'vênt t'dashtniës mundesh me gjetun
Nêr ta nji t'gjegjun plot dyshim!—

Por pvet nji her ket zêmren t'ime,
Se kjo t'pergjegjet si dishron,
E shpirtin ty t'a mbush n'shpresime
Tuj t'thân: Tê du, njashtu, si m'don!

Nâta e bukur

(Prej Goethes).

Prej ksaj shpië un po largohem,
Ku e dashtna mbrênd rri mbyll,
E me hap të shpejt thellohem
Nepër t'shkreten (*), t'shpeshten pyll;

Nepër pyll ndritson dhe hâna,
Fryn nji fllad plot âmbëlsim,
Edhe degt e pêmve t'tâna
I përkulen si n'derim!

Midis gjith këti flladimit,
N'ket nât veret t'kukur shqim,
Ktu midis të kti qetsimit
Shpirt' i êm tek gjên defrim!

Prej kti vênd pushim ku gjeta
T'dashtnen t'ême un dishroj:
Nër njimî ksi nêtsh të qeta,
Veç nji nât me tê t'a gzoj!

(*) Këtu fjala t'shkreten kuptohet pa kênt mbêndë.

Dashtnië në kângë

Kot un fjal jam tuj kerkumun
M'e tregu ket zjarmin t'im!
Ça s' m'ban goja me t'diftumun,
T'a tregoj veç me këndim.

Kânga vetem e tingllushme
Dashuniën t'gjith t'a tregon;
Ça msheh buza e dishrushme.
Vetem lodja t'a tregon.

T'gjith ket zjarm e kto dishrime,
Q'ûn në zêmer mbaj pa da;
M'i kupton veç zêmra e ime,
Qi në zêmer ndry më ka.

Dashtnië dyshimtare.

Was suchst du mir dich zu verstecken!
Sei offen, flieh nicht meinen Blick!
Früh oder spät musst' ich' s entdecken,
Und hier hast du dein Wort zurück.

Goethe.

Pse mu po m'lên n'dyshime?
Pse kaq e frigshme je,
Kur t'gjith ti n'dor e ke
Me m'mbushun plot shpresime?

Kjo zêmër ty nuk t'dhimet,
Qi n'ty âsht krejt përvlu?
Ti vetëm m'nji *«të du»*
Munt t'm'hjekish t'gjith dyshimet.

Pse mu këshilu t'pa qetun
Për s'shpejtit don me m'lân?
Ti veç nji fjal me m'thân.....
S'do t'm'vin keq q'mu m'lên vetun.

Dashtnia s'pvet kërkênt.

Thonë se t'moçmit patne thân:
«Aj qi pvet, kurr s'ka me tret!»
E ket ves e xune t'tân,
Tuj e bâ si rregull n'jet.

Mbas ksaj fjalet bota krejt
Shkon sot tuj u regullu;
As nji pun s'e kryn me t'shpejt,—
Pa u pvet e pa u kshillu.

Fjala e moçme âsht e mir
Për nji pun qi don shum mênt;
Por po shtoj me zêmer t'dlir,
Se dashtnia s'pvet kërkênt.

Çilu!

Çilu, mâ mos rri e mshilun!
Qit ça n'zêmer ti mban ndry!
Çilu! Kur ti je e çilun,
Jet të re un gjêj në ty.

Çil at zêmer, t'bardh si bora!
Çilu plot me âmbëlsië!
Çil t'i knaqi sa sa ora
Shpirt e zêmer n'dashunië!

Flêj dashtnië!

Tash n'ket koh qi gjithësia
Ra n'pushim, plot qetësië,
Ti do t'flêsh me t'ndime t'mia—
Flêj dashtnië!

Ti n'ket ças, moj bukuroshe
M'ke kujtu me knaqësië,
Tash dhe un te ti dishroshe—
Flêj dashtnië!

Po te ti dishroj m'u gjetun,
Zog m'u bâa, me t'hî në shpië
E m'u knaq tuj t'pa n'gjum fjetun:
Flêj dashtnië!

Pra ti flêj krejt shkuidesumun,
Bân nji gjum plot lumtësië,
Se un çu jam tuj t'kujtumun:
Flêj dashtnië !

Dashtnië e thell.

Qysh at dit q'un ty të pash,
Thaç se «ti do t'jesh për mu!»
E si zog nër leq shpejt rash,
E ç'at dit kam nis e t'du.

Sa mâ fort q'un ty t'kam njoft,
Thaç me vehte plot gëzim:
« Hyll'i j'em njiky me kjoft!»
E n'dashtnië u ndeza shqim.

Sa mâ fort q'un ty po t'njof,
Aq mâ shum në zêmer t'kam;
Sa mâ fort q'un ty të shof,
Aq mâ shum i djegun jam.

Sa mâ fort q'me ty po rri,
Un mâ shum i djegun jam;
E t'gjith kohen moj dashtnië
N'zêmër t'ême ndry të kam.

Mall

Ah, ktu shpirtin me defry
Nên gjith kto pêm t'blera!
Dal ngadal tek âsht tuj fry
Letas mî gjêth era.

Me gzim kângës po i a tham,
M'e largu pak mallin;
Nonse gzushëm un nuk jam,
Po e ikaj pak hallin.

Ti, moj kâng, del nrej pylls jasht,
Se un ktu po ndalem!
Ne t'pvett lulja q'e kam dasht,
Thuj me shndet i falem!

Shko ti pra edhe m'i thuj,
Qi atê s'harrova!
Çiltas ti diftoj gjithkuj,
Se me lot këndova!

Lamtumir!

Lamtumir! - Me lot tuj kjamun
T'ap tê fundshn in lamtumir,
Se erdh koha per m'u damun,
Erdh ky ças kaq fort i vshtir.

Lamtumir! Ket fjal tuj t' thânun
Shum kujtime n'mênt me shkojn —
Sa n'ket ças qi jam tuj t'lânun
Lotët syt jan kah m'i mblojn.

Lamtumir! - Nji zjarm dashtnije
M'thot: «Kthe prap, se s'gjên dashtnië!»
Veç nji tjeter flak Shqypnije
M'shtyn në luft per t'shêjt lirië.

Lamtumir! Me zâ të thymun:
Lamtumir, o vash e mjer!
E në kjoft qi s'kam me kthymun
Lamtumir per t'fundshmen her!

Prej së largut

Ah, sûndte, sa dishroj
Te ti me ardh m'u n'gî!
Mî fush e mal t'kaloj,
Fluturi n te ti me mrri;
Në prêhen tuj t'pushu,
Me ty dashtniën m'e gzu!

Ah, sûndte, ç'nat e qet!
Hyjt n'qiell tek jan tuj ndrit,
E hâna rrexe — zbet
Po lshon nji t'kândshme drit;
E era let flladon....
E zêmra ty t'kujton!

Un tuj të pas n'kujtim,
Po m'gjan se jam aty —
Por ah, mjerim, mjerim!
Na jena larg të dy!
Ç'do nesh rrin e pëlset,
E zêmra zêmren thret!

Sa të du. —

Në do t'a dish, a thu të du,
M'i pvet nji her kto buzt e mia,
E ty kto kan me t'a diftu,
Sa âsht e gjall dashtnia.

Ti do t'i shifsh si jan krejt tha
E shpres për ta nuk mbeti!
Ti pra prej tyne ke me pa,
Se s'jan të lidh' na njeti.

Në do t'a dish, a thu t'dishroj,
Shikjo nji her ket zêmren t'ime,
E ke m'e pa se sa rrënkoj,
Për kto të mdha dyshime!

Në do t'a dish për pa dyshim,
A thu un ty jam tuj t'dashtnumun,
Mi syt e mi hidh nji veshtrim,
E shif sa jan t'dishrumun!

Dashunië e mshehtë

Zêmra e ême ty të don,
M'gjan dhe te ti se po m'don mu,
Veç guximi na mungon,
Shoqishojt t'i thom të du.

N' ç' do të kqyrun, n' ç' do fjalim
Dashuniën të dy tregojm,
Veç sheshit nuk kem guxim
Ti, as un qi t'a diftojm.

Kshtu dashtniën p'e shof të vshtir...
N'shum kujtime mu m'ka qit!
Un nuk kam asnji dishir,
Veç qi m'don shëgur m'e dit.

Se ather un kur t'a di,
Se ti m'don, si un të dii,
Un ather dhe t'kishe zi,
Un do t'ishe tuj u gzu.

Syt e dashtnores.

(Th. Körner).

Sy të dashtun, lule t'shpirtit,
O inxhi t'dashtniës s'perjetshme!
Sy, o sy aq fort t'nderushem,
Ju, o hyj t'dashnores s'êmë,
M'lêni q'un me kângt.e mia
Bukuriën un ju t'j'a u - kndoj!

T'gjith ça jet të ket n'ket shekull
E mban shêjin e gjallimit —
Syt e bukur plot diftime,
Jo veç njeri edhe toka,
Por edhe dita edhe nâta
Me prêndveren syt ì kan.

Thell në tok tek rrin të mshehun
Xhevahiret aq t'kushtushem
Si do sy me t'madhe vjeftje—
Drandofilet ka prêndvera
Sikur sy, kshtu dita diellin....
N'vênt qi nâta sy ka hyjt.

Por ju sy, aq fort t'nderushem,
Ju, o hyj t'dashtnores s'ême,
O inxhi t'dashtniës s'perjetshme!
Sy të dashtun, lule t'shpirtit,
N'bukurië ju t'gjith i shkoni,
Dahni n'shêj permi të gjith.

Aq t'kulluem s'jan xhevahiret,
Qi në dhe ata shëndrisin;
Gjith ashtu dhe drandofilet
E prêndvers nuk jan aq t'dashtna!
Dita e nâta kurr nuk çfaqin,
T'gjith at drit e at gjallim!

T'gjith ça n'jet âsht gjá fisnike,
Un j'a kndoj asaj në t'kqyrun.....
T'gjith n'at jet ça âsht e mshehun
N'gzim e n'lott e saj t'permallshem
Mu kjarisht âsht kah më duket,
Me nji t'kândshem permallim.

Ju, o sy a s'j'a ndigjoni
Njiket t'lutun kti dashtnorit?!
«Ju t'gjith jeten mu t'më ndritni
Si dy hyj aq fort t'shkelxyshem,
Tuj me prû shpresime t'reja,
Tuj me prû gjallim ne shpirt!»

Kujtim lulesh.

S'prite mir me dal prendvera:
Drandofile e filxigêna
Ti m'i çove per kujtim,
Bashk me sa sa lule tjera;
Por e njom nuk mbet asnjêna,
Se u thane plot mallim!

Un i ruj kto lule t'thata—
Tuj i pa këto kujtime
Nji mêndim po vjen me turr.....
Ozohet prap kjo zêmer ngrata,
Se m'i dhae me kto dishrime:
Zêmrat t'ona s'thahen kurr!

Gjithnji t'kujtoj.

Gjithnji t'kujtoj,
Kurr ty s't'harroj!
Gjithmon ky shpirt t'kujton,
Se ç'se jem da,
Shpesh rri tuj kja,
Se zêmra ty t'dishron!

Kur naten n'ver
Qilloj ndo' i her
Përmî t'arxhênt' liqê
Un tuj vozit,
Kur jan tuj ndrit
Hân' e hyj n'qiell, pa rê;

T'kujtoj prap ty,
Krejt mallëngjy,
Shpesh sulen tuj e ndal,
Qi kah kalon,
Nji viz lëshon
Përmi liqê pa val—

T'gjith âsht n'qetsië,
E plot dashtnië!
Bylbyli n'pyll këndon—
Un gzushëm s'jam,
Qetsië nuk kam,
Se zêmra ty t'dishron!—

Puna e mallshëme

Sht î përmi at shtroje t'qetun,
Rrin e bân nji t'shkurt pushim,
E me flok mi krah të tretun,
Tek âsht lshu n'nji t'hell vegim,

Un e shof at gjêndje t'rrallshme
M'nji veshtrim të shpejt qi qes,
Tuj u knaq m'at pamje t' mallshme,
Dh'un n'mendime t'thella tres.

Ah, sikur nër ne mendimet
T'u bashkoshin m'nji qellim!
Ah, ather edhe dyshimet
Do të kishin nji mbarim!

Zilië.

Lulo Malësorit.

Kje dhe ti nji her n'dyshime,
Tuj dishru at fatbardhsië;
Sot i mbushun je n'defrime,
Un po vuj e t'kam zilië.

Kje dhe ti nji her n'rrênkime,
Qi ç'do zêmër ka n'djelmni;
T'gjith i shkove pa mundime
Për veç un.... ah, un s'e di —

Ti me t'dashtnen pa kujtime
Shkon nji koh plot âmbëlsië;
Ah, mos pvet për zemrën t'ime!
Asht kaq keq, sa dh'un s'e di —

Valle darsmore

Ndî nji valle t'qet darsmore
Kah po kndojn, e n'mu me mall,
T'gjith' kujtimet dashtunore
N'zêmer shkojn m'nji tuj u njall.

Un, tuj ndî at valle t'dashtun,
Rri, ndigjoj me plot mallim,
Si gëzushëm, si tuj drashtun,
Thâm: Ah, kur vjen redi i im!

Si mbaron vallja darsmore,
Prap kjo zêmer nis e gzon,
Se e di qi moj dashtnore
Mê gjith mish e shpirt më don!

Nonse na nuk jem t'martumun,
Thâm: S'ka gjâ na le t'gëzojm!
S'kem nevoj me na vallzumun
Kur na vallen vet e kndojm!

Nji pvetje e çuditshëme.

Prindt tu m'a pvetne mu mendimin,
Se ç'thâm pr'atê, qi ty t'kerkoj,
E qysh at dit m'a shtun idhnimin,
Ç' ather dashtniën po e dyshoj.

E un i mjeri ç'ka t'i thoshe?
Dashtniën nuk mujshe n'shesh t'a qes!
Shpesh her dhe un me i pvetun doshe:
«Po un, po un si qysh do t' mbës?!»

Po, qysh at dit qi mu m'kan pvetun,
Jam dit e nat në nji kujtim,
E shpresen faret m'a kan tretun,
Sa jam kah t'du, por plot dyshim.

Dy vjet qi zêmra ty t'fitovi,
Por naltësisht të dashunon,
Kaq sa si tjert kurr ty s't'kërkovi,
Nonse m'nji ty âsht kah t'dishron.

Lakmië

Ju me mall të dy po rrini,
Tuj kuvênd dashtnië nër ju,
Sa lakmië në mu po shtini,
Kah po shof, qi s'kam kê du.

Syt përmallshëm ju i lshoni,
Se dashtniën e paskni t'thell,
E me t'puthnat ju m'kujtoni
At dashtnië, qi mu m'kje vjedh.

Kujtim

(Për album).

N'kjoft, se larg ndokuit të gjindem,
Mbush me mall n'ket koh t'djalnniës,
Kndo kta rreshta q'un t'i shkrova,
E do t'gjêsh nji shôj t'dashtniës.

Vegime luftet

Mi ket shkrep gjymtyrt kam psht:tun,
Tash qi nata thell âsht shty;
Du me bâ nji gjum të qetun,
Kur qe mendja t'kujton ty.

M'gjan se m'kqyr me buz qeshc re,
N'sy ti dukesh me pas kja:
Ec, ti m'thu, të kjo dashtnore,
Qi kaq mall po ka me t'pa!

Hapi syt me mujt me t'dukun,
M'nji veshtrim n'kllapië qi qes;
Ah, mjerisht ti mu m'je shdukun!—
Prap mi pushk un kryt e pshtes.

Bi me kto vegime t'shkreta,
Qi mêndimin t'êm kan mblu,
M'gjan se jam nër nett e qeta
Mi gjoks t'ândin tuj pushu.

Lamtumirë Hektorit

(Fr. Schiller).

Andromache.

Hektor, ti do t'iksh prej t'dashtnes shoqe,
T'shkosh Aqilli, ku me durt t'pa-shoqe
Patrokliut aq njerz âsht tuj j'a grî?!
Kush mbas tashit fmiët ka per t'i msumun
N't'hjedhun t'zhgjets e Zotat me adhrumun,
Kur i terrshmi Orkus (*) t'ket perpî?

Hektor.

Oru e dashtun lêne sot vajtimin,
S'un atje në luft e kam mendimin,
Njikto dur Pergamon do t'a mprojn!
N'kjoft, s'un vdes per trulî të Perendive,
Un nji êmen t'shëjt i lâ të mive,
E n'lumnië ky shpirti i êm do t'gzojn.

(*) Zoti i ferrit.

Andromache.

Si? Per t'mbramen her yt gru dashtnore
Ndîn sot krizmen armve aq mizore,
Kshtu me ty dhe fara e Priamit shkon?
Ti do t'shkosh, ku dita bje n'harrime,
Ku n'shkretië Kocyti (*) bân vajtime.....
N' Lethe (**) ty dashtnia tash t'mbaron.

Hektor.

T'gjith ça mall në zêmer un kam mbjellun
N'lum të Lethes du un sot m'e hjedhun.....
Mu dashtnia kurr nuk m'vdes!
Ndî! I lufts tek ndîhen hê kushtrimet!
Njeshma shpaten gru e len vajtimet,

Se dashtnia ême kurr nuk vdes!

(*) Lumi i limit; d. m. th. Vajtim.
(**) » » » » » » Harrim.

Dishir.

Ah kish t'mujshe
Me t'qafumun,
Me t'shtërngumun
Un në gji!

Shpesh dishroshe
Nên pêm t'blera,
Nja pak hera,
Me ty t'rri!

Kshtu na ndêjun
Mallëngjye,
M'e dcfrye
Kem dashtnjën;

Se mu m'iku
Djelmënia,
E dashtnia
Krejt po m'grîn!

Nji fshâmë dashtnore.

Bashk të dy krejt njitun rrishim
Tuj kuvênd mi koh qi shkoj,
Edhe mallin aq e kishim,
Sa çdo fjal n'at ças pushoj—

Tash n'ket kohe do t'kje bashkimi,
Qi do t'lidhte mu e ty,
E mjaftoj i ziu kujtimi
Ne t'dy me na mallëngjy—

Na ather u përqafume—
Oh se ç'ças i knaqësiës !
Ka nji fshâm te dy e lshume,
Dhe do pika lot t'dashtnîës.

N'dasht, se koha aq mizore
Se çdo lidhje na helmon!
Se nji fshâm e gjat dashtnore,
Helmin t'on e âmbëlson.

Asaj.

Kur ngrehëm në mjes, për pa ague e baris b'î të nji kronit t'arxhêntë e shof nën baar mshehun vjollcen e mallshëme — ah! atëherë mêndja e j'ême ka ikë te ti, e në përmallim defrehem tuj shikjue at lule aq të kândshëme e me duket si të kishe ty përpara syve. — Mandej tuj pa pêmët e blera mbushun me lule, të cilat lujtun prej nji erës së letë fillojnë e binë si borë mi baar të bler, mue atëherë më ikë kujtimi te ti, e ashtù vetëm në përmallim, kah i shof ato fletë të bardha kah ndahen e binë prej luleve të veta, me nji dyshim shum të ashpër

mendoj, se edhe zêmërat t'ona të largëta, ndoshta nji herë munden të ndahen.

Kur dielli nisë me lemun e me rrexet e veta ndritë dhenë edhe të gjith natyra zgjohet prej gjumit të naʼës, e gjithësia fillon të ngjallet — ah! mue më duket si të gjith t'ish në vdekje, kur nuk të kam ty afër qi të knaqemi bashkë, por mjerisht jam aq larg prej tejet!

Kur mandej dielli fillon e shduket mbas maleve edhe gjithësia nisë me ra në nji gjum të qetë, edhe atëherë mue më ikë kujtimi te ti; e tuj pa rêt e bukura, të ngjyme me të kuq, mendoj se edhe ti ndoshta në at ças do të jeshë tuj e veshtrue at prêndim aq të bukur, e mbushem plot mall, kah mêndoj, se jena aq larg prej shoqishojt! —

Kur mâ vonë shof qiellin e bukur stolisun me mia hyjsh edhe hânen e arxhêntë kah shkëlxen në mes të tyne, dije, se atëherë mêndimi i j'êm ka ikë te ti, e un kishe dishirin me të pasun

afër, e kështu bashkë me ty m'e defrye bukurièn e kësaj natë kaq të kândshëme!—

Kur mâ përtej, gjithësia mbarë në prêhën të natës ra në nji gjum të qetë edhe bylbyli atje në çubë këndon përmallshëm kângen e vet, t'a dishë, se edhe atëherë ty të kujtoj, e kânga e mbretit të kangësiës. më gjan si t'ish nji vaj i mallshëm për largimin t'on—

Afër së dashtnes.

(Prej Goethes).

T'kujtoj, kur mu i diëllit përendimi
Prej dedit m'ndrit;
T'kujtoj, kur hâns nër kroje pasqyrimi
Aq kândshëm shndrit.

Un t'shof, kur nj'er e fort mi udh e brigje
Nji pluhun çon;
Dhe naten, kur mî fusha, nepër shtigje
Shtegtari shkon.

T'ndigjoj dhe kur i kronit gurgullimi
S'pushon pa da,
E natën n'pyll nër pêm si nis flatrimi,
Kur t'gjith n'gjum ra.

Un jam te ti, nonsè na jem largumun
Ti je njiktu!
Në qiëll sa bukur hyjt kan xhixhillumun
Ah, t'ishe ktù!

Së dashtunes.

Dich sah ich, und die milde Freude
Floss von dem süssen Blick auf mich;
Ganz war mein Herz an deiner Seite
Und jeder Atemzug für dich.

T. Körner.

Kur ty të pash për t'paren hera,
M'u duke Div plot bukurië,
E shtati i yt m'u gja prêndvera,
Plot lule vesh me hijeshië..
Si t'paren her, njashtu n'at mnyr
M'shkëlxen gjithmon e yija flyr.

Gjithmon at pamje aq të rrallshme
Përpara mejet un e shof,
E ftyren t'ânde aq t'përmallshme,
Njashtu si t'paren her e njof.
N'kujtim e n'zêmer ndry kam ty,
Njashtu, sikur të shof nër sy.

Edhe si sot un kam n'kujtime
Dashtniën e par diftu me shkrim,
Në t'cilin un plot përmallime
T'a hapa zêmren t'ême shqim,
Tuj t'çfaq me an të vjershësiës
Të gjitha t'ndimet e dashtniës.

At nât përpara se t'mërgohem,
Gjithmon të gjall e kam nër sy,
Kur mu m'u lutshe mos t'largohem,
Me lot idhnimin t'ânt tuj shfry;
Mandej u rrokme t'dy tuj fshâ,
E zêmrat folne pa bâ zâ —

Njashtu ç'do ças n'kujtime t'mia
At nât gjithmon e kam të gjall,
Kur ndry mâ s'mujt me ndêj dashtnia
E u qafueme t'dy me mall,
E nji e puthun pa mbarim
Kje dhân prej shpirtit plot dishrim

Nevoja s'âsht qi n'gjuh vjershsore
M'e qit dashtniën qi mbahet ndry,
Nbasi në t'amblen gjuh dashtnore
M'a pae në zêmer, n'buz e n'sy.
Ça mshehet n'gjuh të vjershësiës,
Tregohet n'lotët e dashtniës —

Mshehtësië

Ti kurr m'e dit nuk ke,
Kot je tuj u mundu,
Se kurr nuk ke m'e ble,
A thu un ty të du.

Kot je i dashtni djal,
Kah bân gjith at mundim,
N'ç'do t'kqyrun e n'ç'do fjal
M'e dit ket ziarmin t'im.

Gjithmon ket mshehtësië
Un kam m'e mbajt me ty;
Mos m'pvet për dashunië,
Se s'kam me t'a rrëfy!

Tri vjet un t'a kam mblu
Dashtniën qi kam për ty,
Dhe n'kjoft q'un ty të du,
Dashtniën kam m'e mbajt ndry! —

Larg tejet

Njiktu afer kti burrimit,
Qi emnohet «Uj i mir» (*),
Un nder mênt te tî jam shqimit
E t'kujtoj moi xhevahir.

Gurgullimin tuj e ndîmun,
Un te ti me mênt kam shku:
N'at shpiç l'njoftun mbrênd kam hîmun,
Ku ti pjanon je tuj msu.

Prane pianos jam tuj pamun
T'dashtnin plak, kah ty t'ndigjon,
Kur nji ramjes ti tuj ramun,
«Tu ne le sauras» këndon.

E n'nji skâj m'nji tuj punumun,
T'dashtnen nânen t'ânde njof;
Mandej zgjohen krejt pikllumun,
Kah vetvehten vetem shof.

(*) Dobro Voda, afer Virit, në Mal të Zi.

Ndryshim

S'jam jo mâ sikur nji hera,
Plot dëshir e plot knaqsië;
As djelmnia as prêndvera
S'kan, jo, s'kan në mu vjeftsië!

Ishe mbush nji her n'shpresime,
Plot dashtnië e plot gëzim;
Sot mjerisht jam mbush n'dyshime,
Plot me vojtje, plot dëshprim.

Ndryshe mu m'u dukte bota,
Kur un s'ishe kshtu n'ket mndyr;
Sot i shof të gjitha t'kota,
M'duket t'gjith ka ndrrumun ftyr.

N'kjoft qi vojtja do t'më shduket,
Me dyshim e me shkretnië;
Ah, ather pë. s'ri do t'm'duket
Bota mbar plot lumtësië!

Nji gzim i çartun

Me asdh me t'pa më shtyni mu mallimi,
Por veç mjerisht në shpië un ty nuk t'gjeta;
E sa nuk t'pash nji kaq m'u pre t'gjith gzimi
Njaq sa sikur nji trup i ngrîm krejt mbeta.

Kot ty shpesh her t'kerkoj i êm veshtrimi!
Kot afer t'lypte ty kjo zêmer shkreta! —
Ather në shpirtin t'êm u njall idhnimi,
Kaq sa me mênt e mia faret treta!

Me t'shpejt atje te ti me shkoj kujt'mi
Me zemren an e kan t'pershkume m'zhgjeta,
E dola jasht, se s'mlête t'qet helmimi! —

Kto mênt e mia t'bâme shqimit t'leta,
Nuk m'lâne t'qet, e shpesh me xû turbllimi,
Sa t'gjith at nât un kurr nji ças nuk fjeta.

Vegim dashtunije

M'u duk sikur me krah u mblova,
E fluturim t'ajo un shkova,
Ather, qi t'gjith ish kah po mête,
E kur ajo n'gjum t'âmbel flête;

Un shtratit t'saj si j'u hafrova,
E nji të puthun sa j'a lshova,
Ajo frigsumun shpejt u çue,
Tha: «Ik, se ty un nuk të due!» —

Kânga e natës.

O gieb, vom weichen Pfühle,
Träumend, ein halb Gehör!
Bei meinem Seitenspiele
Schlafe! Was willst du mehr?

Goethe.

Un ktu çu në drit t'kandilit
Du me kâng me gjet qetsië;
Ti n'ket koh do t'jesh tuj fjetun,
Flêj dashtnië!

Tuj e kndu at kâng t'përmallshme
Un me fjetun shkoj e bi....
Ti n'ket koh në gjum do t'gjindesh,
Flêj dashtnië!

Ty moj zemër pa t'kujtumun
Un nuk gjêj nji knaqësie!
Ti do t'flêsh n'nji gjum të âmbël,
Flêj dashtnië!

Hân, qi m'ndrit me t'qelat rrexe
Prej dritores mbrênd tuj hi,
M'a përshndet me driten t'ânde
Dh'at dashtnië!

Të puthunat

(Prej Lessing)

Nji t'puthun qi nji fmië ms lshon,
Qi tuj të puthun âsht kah lot,
E tuj të puth asgjâ s'mendon,
Aj t'puthun mu kurrgjâ nuk m'thot.

Kur mu më puth nji mik i mir,
Aj t'puthun thirret nji shëndet,
Se s'âsht i dhânun me dishir,
Ve- vetëm dhânun si adet.

Nji t'puthun, kur êm âm m'a lshon,
Asht krejt si t'ishte nji bekim,
Kur djalin don edhe lëvdon—
Aj t'puthun âsht si nji nderim.

Kur motra m'puth me plot dashtaië,
S'âsht t'puthun qi me t'përmallu!—
Dhe n'kjoft se m'duket plot zjarmië,
Asht se kujtoj atê qi du.

E kur e dashtuna qi du
Me lshon nji t'puthun t'kândshëm t'qet,
Aj t'puthun vetëm âsht per mu
Mî ç'do të puthun mâ i vërtet!

Naten

Hyjt e hâna lamparisin
N'qiell sikur të ishin shkndia,
E mbi t'bardhen bor kto shndrisin,
Tash qi n'gjum ka ra gjithsia.

Mu, n'ket koh me ik mêndimi
Shpejt te ti moj zêmra e ime;
M'hiqet t'ftofti, m'ik hutimi,
Ndezem flak e mbushem m'gzime.

Ti do t'jesh n'nji gjum të qetun,
Si nji engjell tuj pushumun,
E un m'udh n'ket t'ftoft kam mbetun,
E te ti me ment kam shkumun.

Atje

Larg, atje tek ato ara,
Prozhm'e pylla t'gjitha t'blera,
Prap atje sikur përpara
Un dishroshe dhe nji hera

Midis hijes s'pêmve t'mdha,
N'at vênt t'dashtun prap me ra.

N'at vênt, ku tuj gurgullumun
Bjen nji kru nên t'pêmve hije,
Shpesh atje e kam kalumun
Ndonji t'knaqshme or dashtnije;
So prandej me mall dishroj,
Veç nji her atje t'a shkoj!

Ah, atje n'ato kodrina,
Ku shpesh her mi 'ta kalova,
Ku me t'dashtnen zêmren shkrina:
Shpirt e zêmer permallova.....
Edhe buzët gjith zjarmië
Çfaq ne t'madhen dashunië!—

Po, atje n'ato blerime
Fluturim me shkumun doshe!
N'ato hije edhe flatrime,
Prap m'u gjet atje dishroshe!
T'rri me vashen përmallu
E t'më thon prap « *ty të du* ! »

Atje n'od për an klavirit
Un dishroj nji her m'u gjetun,
N'drit të zbejshëm te nji qirit,
Kur ti kndon me zâ të qetun
Ndonji kâng plot dashunië
Dh'e përcjell m'nji melodië —

N'od, atje po afër tejet,
Sa dishron kjo zêmer mjera,
Prap të rrish ti prane mejet,
T'kuqëm n'dashunië nji hera,
E prap t'rrokna tuj këja,
Si at ças kur kjeme da! —

Të puthunat.

(Mbas Catull-it).

O vash, lakmia
Të puthnat krejt
Na i numëron,
Prandej m'puth shpejt! —
Me mia mia....
Më puth ti mu
Edhe un ty,
Mos t'din lakmia
Me numëru
Sa t'puthi ty,
E sa m'puth mu!

Prej tejet m'vjen mirë.

(Prej A. Petöfit).

Ti mirsiën n o i dashtnore,
N'mu gjithnji je kah pëlqen;
Por t'a dish se n'mu mirsia
T'gjith prej zêmret t'ânde m'vjen!

Plot me lule dhe me fryte
Ioka mb r a o âsht mblu;
Por nji bar nuk do t'qindrot
Mos t'ish dielli m'e gjallu.

Mos rri ngritas!

Mos rri ngritas lule mjera,
Se pse dimni t'shdeshi shqim
T'gjjtha fletat t'uja t'blera,
Qi i kishe plot gjalim!

S'di se pse ti je tuj drashtun
Mos rrin pîtas t'gjith n'idhnim;
Aj qi t'desht âsht prap tuj t'dashtun,
Edhe sot qi je n'mjerim.

Mos rri ngritas lule mjera
Edhe mbushu plot shpresim,
Se shpejt ka ma çil prêndvera
E do t'mbushesh plot lulzim!

Kundrejt shoqishoit

T'gjith ket gzim e knaqësië
Un nuk di si m'e përmënd!
Kshtu ket t'folun plot dashtnië,
Që na rrim bashk tuj kuvënd-

Na të dy, kur rrim kundrejt
E qillojm veç un e ti;
Na dishiret t'gjitha krejt
I bashkojm si t'ishin nji.

Un nuk di asgjâ ça flas,
Kur ngjat tejet jam kah rri;
Juzët qeshen plot me gas,
E tuj t'puthun s'di m'u ngi,

Un e ti, kur jena ngjet
Na të dy kem nji mëndim!
Shpirti, zêmra..... t'gjith tek flet
Nji dashtnië qi s'ka mbarim!

T'kujtoj.

Sa fillon m'u hapun qilli
Edhe dita me agu,
E me çil xên drandofilli,
Ty ather un t'kam kujtu,

Sa qi dielli duke ndritun
Gjithësiën aj e gjallon,
Gjithkunt rrexet tuj i qitun,
Ty, o shpirt ky shpirt t'kujton.

Kur t'gjith bota nis e zgjohet
E gjithkush po hîn n'veprim,
E nër pun të veta lshohet,
Dije, ty un t'kam n'kujtim.

Sa qi dielli t'ket prendumun
Edhe rrexe hâna lshon,
E bylbyli nis me kndumun,
Prap kjo zêmer ty t'kujton.

E dU

Un me gjith shpirt e du at zêmër,
Atê askush s'e don mâ shum;
Kaq sa n'kuitim e kam t'gjith kohen,
Edhe në ând'ër n'kjofsha n'gjum.

N'atê kjo zêmer krejt po shkrihet,
Se afër saj me kên dishron;
Gjithnji per tê kjo âsht kah digjet,
E si ç'mos kurr âsht kah e don.

Nonse ajo larg m'âsht largumun,
Nonse ajo mu m'âsht mergu,
Largu s'e kam jo prej kujtimit,
Por me gjith shpirt jam kah e du.

Nër vesh po m'gjan s'edhe un zânin
E saj aq t'âmbël p'e ndigjoj....
Mjerisht për s'largut tuj e dashtun,
Nuk jam aspak un kah gëzoj—

Pasje

Sot s'bën pare t'jesh i mirë,
T'jeshë krejt në qetësië —
Hump ç'bo shpres' edhe dëshirë,
Kur ti je në varfërië!

Një i humbur do të jeshë,
Kur i pasur ti nuk je;
Veç të holla kur të keshë,
Atëhër' ç'të duash ti ke.

Dhe në ke një dashurore,
Mos pandeh që ty të dò;
Pa një pasje gjith' e bore,
An[illegible] a mos u helmò.

Pasje, pasje, kjo e shkretë,
Sa e dobët për njerzië;
Që të prish ç'do gjë në jetë,
Gjer më t'ëmblën dashurië!—

Në mergim

Sa n'idhnim më shkon jetimi
Ktu n'mergim!
Shpejt te ti më ik mêndimi
Plot mallim.

Sa e madhe âsht dashtnia
Tash per ty!
Ty ç'do ças t'kam n'mênt e mia
Dhe ner sy.

Me dishire un per hera
Shkoi te ti;
Un pa ty, o shpirt dit t'mjera
Kam gjithnji.

Larg, pa ty këtu mergumun,
S'kam qetsië;
Ty ç'do ças m'nji tuj t'dishrumun
O dashtnië!—

Dashtnië e aferme.

S'gjindet fjal për m'e tregumun
Dashuniën qi na po shkojm,
Kur t'dy bashk jem tuj qillumun
Kry për kry kah kuvêndojm!

Fjalet dalin pa mendumun;
N't'âmblen gjuh të dashuniës;
Sy e buz, të gjith përvlumun
Shfryjn ket zjarm të djelmëniës.

Kur nis fjala me pushumun,
Nisin syt m'u knaq nërmjet;
E nji t'qeshun i mallumun,
Flet dhe aj n'dashtnië të vet,

Kur xên t'kqyr'nit m'u paksumun,
Ndalet gazi — e mâ von
Na me t'puth' na, si t'dishrumun
Rrim e shfryjm ket zjarmin t'on.

Larg.

Manch Bild vergessener Zeiten
Steigt auf aus seinem Grab,
Und zeigt, wie in deiner Nähe
Ich einst gelebet hab!

Heinrich Heine.

Sa m'mêrr malli tuj t'kujtumin,
S'gjêj as prehje, as gëzim!
Sa mâ shum jam tuj t'dishrumun,
Aq mâ shum jam n'nji rrenkim.

Shpesh kaloj andej kah shpia,
Si ishe msu në der me t'pa—
Kot genjehën mênt e mia,
Shkoj nji vjet qi jena da.

Kot un ty të sjell n'kujtime,
Kur n'mêndime bi e flêj;
Kot n'gjum sgjohem plot dishrime,
Se përpara ty nuk t'gjêj.

Ah, ça m'duhet mu djelmnia,
Kur un afër mâ nuk t'kam?!
Ah, le t'humbin ditt e mia,
Se pa ty, asgjâ nuk jam!

Të deshta

Të deshta, sa nji tjeter s't'desht:
As kurr me t'dasht nuk ka;
Por i u shkoqe mejet krëjt,
E m'hodhe va pa va.

Të deshta, veç me zêmer t'dlirt,
Por ti n'lak t'hujin rae!
Un ty të deshta krejt me shpirt,
Por ti: Më lae, më lae!

Ngjat tejet

Trink'o Jüngling! heil'ges Glücke
Taglang aus der Liebsten Blicke;
Abends gaukl' ihr Bild dich ein!

Goetho

Krejt i plotshëm bâhet gzimi
Kur ngjat tejet jam kah rri;
Zêmra, syt edhe mêndimi,
T'gjith dëf·ehën n'dashuni·ë.

Syt e tu ata kur hasin
Plot me mall me syt e mi,
M'gjan se n'zêmer t'ême flasin
Fjal të bukra për dashniën.

Zân'i âmbël sa të dalin,
N'zêmër t'ême mbrënd ka hî —
Afërdita s'do t'më falin
Kurr kaq ora plot dashtnië!

E treta vjetë

Kjo âsht e treta vjet, qi un fejtmun.
Pa ty jam êmnin t'êm un tuj e lut;
Kjo âsht e treta her, qi je tuj m'çumun
Nji tub me lule, qi ti vet ke kput —

E bota ne të dy nuk na lshon gojet,
Tuj thân: «Kta t'dy si s'u martuene mâ?»
E na të dy shpesh her perqeshna sojet,
Se pse dashtnia darsem s'din me bâ! —

Ç'at ças qi t'dy u lidhme n'bes dashtnore,
Na darsmen t'on t'perjetshme e patme kry,
Veç na mungon ajo lidhnië fetore,

Qi fetarisht t'na lidhin mu e ty;
Pra s'ka ça flet kurrgjâ kjo bot mizore:
Nji pêng dashtnuer i shêjt nuk din m'ushu!

Nji nâtë mi Drî

Se sa nji nât dashtnore,
Se sa e qetshme shqim!
Tek fryn nji fllad i kândshem
E ûji âsht n'rrafshim.

Nên gjith kto pêm të mdhaja,
Sanall'i êm pushon;
Mî kry me mall bylbyli
Nji kâng dashtnore kndon.

Permî sanall un pshtetun,
Defrej ket bukurië
E rri sikur i dejun
N'ket pamje plot dashtnië.

Qe thell âsht shtymun nata,
Del hâna rrexe zbet
E un me mênt e zêmer
T'e dashtuna kam tret.

Ajo n'ket koh e shkreta
Largimin t'êm vajton.
E mu ç'do lot i saji
Në zêmer thell m'pikon,

Ket pamje kaq t'permallshme,
Sa fort un e dish:oi,
Qi ngjat dashtnores s'ême
Me tê un bashk t'a gzoj!

Të dejun dashtnijet

(Prej T. Körner).

Për ty, o vash kjo zêmra e ime
Me bes dashtnore rreh gjithnji;
Veç ty gjithmon un t'kam n'kujtime,
Se shpresa e j'ême je t'gjith ti!

Kshtu êmni i yt të gjith shkëndia
Në zêmër t'ême mbrênd mbretnon,
E para mejet si hyria
E ytja ftyr, âsht kah m'ndritson.

Prej bulve t'njoma del dashtnia,
Të sajat lule s'din m'u tha!
Ti, vash, mbretnon nër ândrra t' mia
N'nji âmbëlsië, qi shoqe s'ka.

Ti krejt për vedi m'ke fitumun
Un zjarmin t'êm nuk munt t'a mbloj:
Me kângt e mia tuj këndumun
Un vetêm ty, o vash kujtoj.

Të kqyrnit t'ânt âsht krejt si qielli
E si parrîz parzmin e ke;
Me gjylfet t'uja krejt si dielli,
Se sa e kândshm' e âmbël je!

Për ty nër gzim' edhe n'mjerime
Kjo zêmër âsht kah rreh gjithnji,
Nji sênt dishkon kjo zêmra e ime:
Ç'do ças do t'jet atje te ti.

Nji e këqyrun dashtnore.

Të dy vetëm u gjetme,
E na ndêjme krejt ngjet;
Në dashtnië na larg tretme,
E habit ç'do nesh mbet.

Kto dy zêmra u dogjne,
Me nji t'ndezun dishrim,
Kur syt t'u u përpoqne,
Me dy t'mit plot mallim.

N'at ças preu kuvêndimi—
Se ç'gëzim e knaqsië!
N'at ças vetëm veshtrimi
Ndêj e foli dashtnië.

Na mashtrojti habia,
E biseda shpejt mbet;
Kjoft bekumun dashtnia,
Sa me mall âsht kah flet!

Lotët o dashuniës

Faj asnji prej nesh nuk pati,
N'kjoft se lidhja mbet ksaj vjet;
Se për ne ashtu desht fati,
Plot dishir m'e shku ket jet.

Shkoj dhe koha e prêmtume,
Qi do t'lidhte mu e ty;
Zêmrat t'ona si t'd shrume,
Rrin sot t'dyja mallëngjy.

Shkoj kjo koh plot a shpresime
Për nji jet të fatbardhsiës!
E përcullne plot dishrime
Lotët t'on të dashuniës!

Prehje.

Në kjoft se shpirti, zêmra dhe mêndimi,
Të tria n'nji dëshprim të math i kam,
Për s'ri ne mue kthehet qetësimi,
Kur ngjat gojâmiks s'ême une jam.

Rrëfim.

Prandej kam frig dashtniën me t'a tregumun,
Mbasi shëgur nuk jam, qi mu më don;
Nji fjal pa koh kish ndoshta me mjaftumun
M'e shu at shkndi, qi sa nji grim flakron.

Kujtim i çartun.

Edhe njashtu si sot tri vjet
Kujtim' i yt âsht krejt i mbajtun,
Në të dhe ngjyra gjall krejt mbet,
Dishiri vetëm i âsht çartun!

Zjarm' i dashtniës.

Te du s'mjafton me t'thân, me t'çfaq dashtniën,
Qi un e kam aq t' all, o zêmra e ime,
Kur n'ty un lidhun kam të gjith gjallnitë
N'nji jet fatbardh e t'mbushun plot shpresime.

Kur t'tham te du më gjan q'asgjâ s't'kam thân,
Se sa e madhe âsht ner ne dashtnia!
Tuj t'thân të du kjo zêmra e ême fshân
Nji t'dridhun m'i pershkon gjymtyrt e mia.

Të du e shi n'at ças qi m'ke n'kujtim
E mu plot shpresa e mall rrin tuj m'dishrmun,
E lott prej sysh të dalin si nji shfrim,
Ather n'at mall më ke dhe mu t'shoqnuemun.

Të du m'nji mndyr, qi s'di m'e shkru!
Sot zêmrat t'ona t'bâme nji me t'ndîme.
Nuk munden ziarmin e dashtniës m'e shku
E n'mall të shoqishoqes jan t'pa ngîme.

Të du!- Oh, shpirt!- Nuk gjêj nji fjal n'vje shsiê
Me t'çfaq ket zjarm, qi vlon në zêmren time,
E vetem zêmra e yte ndez n'dashtnië.
M'kupton të gjith se ça un kam n'kujtime —

Dashtnië mergimtare.

O shpirt te ti mu m'ik kujtimi,
Ç'do ças nji fshâm e thell t'dishron
E ty me mall i em shikimi
Me lot perher, aj ty t'kerkon.

Shpesh her ner çase mâ të vshtira,
Nji tym mêndimin kur m'ohjelloj
Un ty, o shpirt me fshâm të thira,
Kujtim' i yt ç'do helm m'qetsoj.

Dhe ktu n'ket vênt të vshtir t'mergimit
Me zell e zjarm mâ t'math të du....
E lotët t'u të dashunimit
Ngushllim e mall sot jan per mu!

E di, o shpirt, se ti n'kujtime
Me mall të math ç'do ças më ke,
Se shpesh un ty ner sa vegime
Të pash tuj dnes me flyr per dhe! —

Por ti ner psîme je ushtrue,
Tuj kja më lotët e dashniës....
Kqyr ardhjen t'on n'të tuj shpresue
N'nji dit t'shkelxyshme t'fatbardhsiës!

Sa do i math âsht sot helmimi,
Në Perendiën të kesh besim,
Se fort i shpejt do t'jet lirimi
E t'gjith ky helm do t'shndrrohet n'gzim!

Dashtnîë e vertetë

Në kjoft se ti sot don nji tjeter,
Pa faj un ishe edhe jam,
Se si dashtnor i yt i vjeter,
Si t'kishe, prap në zêmër t'kam.

Dashtnia âsht ka ndonji hera
E rrept, kaq sa ajo shpejt t'tret,
E ndron njashtu sikur ndrron era,
Në gji ç'do zêmrës tuj të pshtet.

Por prap gjithkunt s'âsht nji dashtnia,
Ndryshime t'mdhaja n'vehte ka;
Mêndoj këto pak fjal të mia,
Si t'a provosh, ti ke m'e pa!

Kushtim

Me t'gjith zêmer kto i shkrova,
Ty me mall t'i kam kushtu,
E n'sejcilin rresht diftova,
Sa me zêmer t'dlir të du!

(Fun').

BKSH

BKSH